

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

Megjelen minden szerdán és szombaton este.
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 671.

Felelős szerkesztő:
Biro Pál.

Főmunkatárs:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 5 frt, félévre 2.50, negyedévre 1.25
Egyes szám ára 5 kr.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutóbbabb árban közölünk.

KARÁCSONY.

Eljöttél ismét szép karácsony, légy üdvözölve szeretet magasztos ünnepe!

Fogadásodra pompába öltözik ma a világ, a templomok hajói megtelnek hívőkkel, majd megszólal az orgona mélabús hangja, s a következő perczben már mély áhítattal zengik:

Menyből az angyal, lejött hozzátok
Pásztorok,
Hogy Bethlehembe sietve menvén,
Lássátok.

És elmenvén Betlehembe, egy jászolban, barmok közt fekvé megtalálták az ujszülöttet: a názáreti Jézust, a ki később egy törvénytudós ama kérdésére:

— Mester, melyik a főparancsolat a törvényben? ekként válaszolt:

— Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes erődből. Ez a legnagyobb és első parancsolat. A másik pedig ehhez hasonló: szeresd felebarátodat, mint tennenmagadat.

Ma született a kis Jézus: az isteni szeretet. Így tanítja ezt a szentírás?

A szeretet ünnepe van ma; mert ma született meg Ő, a ki szerint a legnagyobb és legelső parancsolat: Szeresd Istent, szeresd felebarátodat!

A szeretet nélkül nincs élet. A világ kezdete óta nem-e a szeretet volt minden fájó seb enyhítő balsama, nem-e teszi-e könnyebben elviselhetővé a nyomort vagy nem ez törli-e le a könnyeket, a melyeket a fájdalom csal szeminkbe? Van-e édesebb e szónál szeretlek?!

Kietlen, sivár volna e nélkül minden.

E szóval üdvözli tavasszal a föld a napot, e szót mondja a kis madárka a pirkadó hajnalnak, az apró bogárka a fűszálnak. Ezt suttogja a szellő a nádnak, a zephir a fészlő rózsának.

Mi is szeretjük a napot, mely mosolyát küldi felénk, a virágot, mely illatával kedveskedik, a madárkát, mely édes danával gyönyörködött, s első sorban az Istent, kinek mindezt köszönhetjük s felebarátainkat, kikre az élet viharában lép-ten-nyomon rá vagyunk utalva.

Nincs többé sem zsidó, sem görög — ugymond az apostol — nincs szolga, sem szabad, nincs férfi sem asszony, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztusban. Igyekeztek fentartani a lélek egységét a béke kötelékével, mindnyájan egy test és lélek vagytok, a mint hivatástoknak egy reményére vagytok hivatva. Tegyétek teljessé az én örömetem az által, hogy ugyanegyet értsetek, egyenlő szeretettel birjatok, egy akaratuak, egy értelműek legyetek.

A szeretet az a kapocs, mely az embereket összefűzi, amely céljaik keresztülvitelében segíti, s nem egyszer az élet keserü perceit megédesíti.

Szeretet nélkül rideg, igen rideg lenne az élet.

De a mai nap meghozta ezt is!

Karácsony! te a szeretetnek áldott ünnepe vagy!

Amivel a Gondviselés a küzdelemre alkotott embetiséget magajándékozta: a szeretet, ma vonul be a nádfedeles kunyhóba és a fényes palotákba.

Ledől a válaszfal, mely az embereket elkülönítette, megszűnt a barbarizmus, a mely különbséget tett ember és ember közt, s a mely a másokban nem társát tisztelte, hanem eszközt arra, hogy hatalmát felette éreztesse.

S mindez megteremtette az áldásos gyümölcsöt.

Az ádáz tusában kifáradt lelkek pihenőre tértek. Az emberiség felösmerve magasztos célját, leteszi a fegyvert, a melylyel uralmat szerzett a másik felett és társulva, szövetkezve közösen munkálkodik.

Mert csak így lehet igazán élni.

Hol volnánk mi szeretet nélkül? mi volna anélkül az élet?

Egy, hatalmas égboltozat, az éltető nap sugarai nélkül.

Szeretet nélkül csak úgy nincs boldogság, mint a hogy nincs hit nélkül szeretet.

Ma született meg az, aki szerető szavával megtanította az emberiséget arra hogy a mindennapi élet rideg tusájából kibontakozva, elmerüljünk a szeretet áradatába.

Légy üdvöz szép karácsony, légy áldott Gondviselés, hogy ezt az emberiség lelki regenerálására megadad.

Ünnepeljünk téged az érkező tél poézisben legszebb ünnepe, szimboluma az önfeláldozó anyának. Ünnepeljünk benned azt a napot, melyen megszületett Ő, aki alacsony sorsából csupán emberi tulajdonaival népeket vezetett be a humanizmus eszményébe.

Légy üdvöz szép karácsony, a gyermek szívének öröme, a fáradt lelkek nyugalma!

Rössler István.

Zemplénumi közgyűlése.

— Sátoraljaújhelyen 1898. december hó 20. napján.
21. és 22-én.

Az idei utolsó közgyűlés első napja népes és zajos volt. A megye nagy része bevonult. Első napon a kedélyek izgatottabbak voltak mint rendesen. Az ellenzék is feltűnt nagy számban vonult fel a gyűlésre, minden jel arra mutatott, hogy itt készül valami. Valami a mi a megyei kormánynak nincs éppen inyére. Puskapor szagot érzett a levegőben.

Különösen érdekes momentumokat tartalmaz ez a közgyűlés, olyanokat, a melyekre a jövőben érdemes lesz gyakran visszatérni, egyelőre rövid vázlatban közöljük a közgyűlés lefolyását, szóra és elmélkedésre érdemes adatot kéne különösen a 2-ik és 3-ik napról, megvilágítanunk sőt megvitatunk, de ezt egy referáda szűk keretében bele nem vehetjük.

A gyűlést 9 órakor nyitotta meg Molnár Istvánt főispán. Röviden vázolta a megyei állapotokat, különösképpen terjeszkedett ki a gazdasági viszonyok rövid ösmertetéskébe. A borhamisítás ellen élesen keltelt — mondván: — ez megsemmisítette a tokaj-hegyaljai igazi borok értékét, tönkre tette a Hegyalja hitelt. A borhamisítók ellenében a legszigorubb eljárásra inti a szolgabírákat és a nagyközönséget. Így szól:

A törvények kiméletesen bának czekek a borhamisítókkal, indítsanak egy általános nagy mozgalmat, segítsék a létező törvényeket erőlködéssel súlyosítani. Kérem az urakat a mozgalomra, mert különben el fog pusztulni a Hegyalja. (Éljen! Éljen!)

Dókus Gyula vármegyei főjegyző pár szóval üdvözlö a főispánt és a közgyűlést.

Lengyel Endre dr. kérte a tárgyszózat 16-ik pontját, Csongrád megyének az országgyűlés nyugodt és normalis tárgyalási rendjének helyreállítása iránti átiratot első sorban tárgyaltatni.

Molnár főispán és Mizsák főjegyző a választások megjelölését és az adók megosztását akarja első sorban elintézni és csak aztán tárgyalni az egyes pontokat.

A közgyűlés nagy zajjal kívánta a csongrádi átiratot soron kívül tárgyaltatni.

Vicemády Ödön állott fel a zajban, kéri, hogy a csongrádi átiratot tekintettel arra, hogy a megye közönsége ma együtt van, tárgyalják soron kívül.

Erre névszerinti szavazást kér és bevezetett egy 20 aláírással ellátott ívet a névszerinti szavazás elrendelése céljából.

Ifj. Szabó Zsigmond felszólalása után megállapítja a közgyűlés, hogy a választások megjelölése után — még első nap — feltétlenül sorra kerül a csongrádi átirat pontja.

Az egyes bizottságokban megüresedett tagsági helyek betöltésére a választást elrendelték.

A közigazgatási bizottságba megválasztottak: Dókus József, Fejes István, Mailth József, dr. Molnár Béla, br. Sennyei Miklós. Központi és igazoló választmányba, továbbá a közegészségügyi és a többi bizottságokba megválasztottak névsorát térszükre miatt jövő számmunka hozzuk.

A választás közben a csongrádi átirat pontja miatt a megyei kormány tárgyalgatót az ellenzékkel és megüresedett abban, hogy a csongrádi átiratot a közgyűlés egyszerűen tudomásul veszi.

Dókus Gyula a választás megjelölését ajánlotta, hogy a csongrádi átiratot a közgyűlés vegye egyszerűen tudomásul.

Viharos előzárás mellett a közgyűlés ezt egyszerűen tudomásul vette.

A közgyűlés ezen részéről a »Budapesti Hírlap« a következőket írja: Zemplénumi közgyűlésen az egyesült ellenzék kérte a csongrádi átiratot első sorban tárgyaltatni, addig, a míg az egész megye a központban van. Miután erről vita keletkezett, az ellenzék husz aláírással névszerinti szavazást kért, el volt szavazva heves vitára. A kormányhatóság megijedt és egyezsére lépett az ellenzékkel, melynek értelmében az ellenzék győzelmével a közgyűlés a csongrádi átiratot egyszerűen tudomásul vette.

Az alispáni jelentést olvasták fel ez után, mely a f. évi szeptember havában tartott közgyűlés óta lefolyt évnegyedi időszakra a vármegye általános állapotával ösmertet meg.

Közbiztonsági, közegészségügyi, pénzügyi és gazdasági állapotainkat általában kielégtetőnek mondja. Az állat-egészségügyi viszonyok javultak, habár a sertésvész még nem szűnt meg mindenütt.

A tanügy terén örvendetes eseményként konstatalja, a sátoraljaújhelyi állami elemi iskola létesítését. (Persze a megyének a városra ebből rótt megterhelhetés nem fáj, tehát örülhet).

A Gácsországi zsidók bevándorlása elleni intézkedésről — melyről mult-

kori vezércikkünkben is említést tettünk — megemléskünk a jelentés. Az illető főszolgabírák jelentik, hogy ez időben Gácsországból újabb települések nem történnek.

A borhamisítók sulyos természetű jelentést tesz a tokaji és szerenési főszolgabíró, kik Liskán, Mádón, Keresztúron, Szerencsen, Lucon és Tolcsván meglepő eredménnyel tartottak vizsgálatokat.

Még egy pár jelentést olvastak fel. Vicemády Ödön szóra hozta a régi letétek ügyét. Dókus Gyula ezt már rendezetnek tartja. Vicemády azon jogos és méltányos javaslatára, hogy ezentul — mint más megyékben — az alispáni jelentést nyomassák és osszák ki, mert így egyszeri hallás után arról tiszta képet alkotni nem lehet — senki sem reflektált.

Szóra hozták a borhamisítás körtől eljárások és sorozási költsegeknek megtérítését. Hozzászóltak a kérdéshez: Miskolczi Kovács Gábor, Füzesvári varanói főszolgabíró, Klein Tivadar. Ideiglenesen utólagos jóváhagyásig az alispán utalja a költségeket.

Második és harmadik napon Sátoraljaújhelyen rendezett tanácsú városi szabályrendelet tervezetéről mondotta el véleményét Mizsák István tiszti főjegyző.

Sajnátságosan kellett tapasztalunk mily kevés sulya van a tiszti ügyész véleményének, különösen fontos esetekben. Azon a szabályrendelet igen sok javítani való volt és van. Sok tekintetben segítette volna az ügyben, ha az ügyész véleményét türelmesen hallgatják és szívelik meg. De minek, hisz ügyis kiválglott a megye közgyűlésén is a mit már említettünk és a mit alkalmilag jobban is meg fogunk világitani: hogy ennél a szabályrendeletnél előbb a gombokat választották ki, aztán megcsinálták hozzá a kábátot. És még azt hangoztatják, hogy ebben az átszervezésben, ebben az egész rendezett tanács féle machinációban politikai érdekek közre nem játszanak: hat az ellenzéknek bebizonyításához igen bő anyagot szolgáltat az a közgyűlés.

Mecseger Gyula, Szőlősi Arthur, Dr. Schön Vilmos, Csuka Ödön legalább 30 polgár aláírásával, Patáki, Hlavathy jegyző és még többen fellebbezést adtak be. Ezeket a közgyűlésen felolvasták. De hisz jöhetett volna od a listen fellebbezés is, még akkor sem lett volna képes meggyőzni a közgyűlés egyes tagjait, a kik legnagyobb részt majdnem kivétel nélkül a jövő rendezett tanács tisztikarából a és megyei érdekeskörből állott.

A szabályrendelet lényeges változtatás nem történt. A változtatásokra még ezen rovatban gyakrabban visszatérünk.

Most csak annyit a kronikus hűség kedvéért, hogy Illsházi mádi jegyző — azon kérdésnél vajjon a főjegyző jogosult volt-e az átszervezési munkalathoz az alispánt helyettesíteni, — megragadta az alkalmat, hogy a főjegyzőről és vele kapcsolatosan a Dókus családról pattogó, pentamerekre emlékeztető dieshymnuszt zengjen el. Szolgálatot vala pedig erre neki alkalmat a »Felsőmagyarországi Hírlap« (Ki tudja nem-e nekünk fogja köszönhetni, hogy ezert majd megjutalmaznak? Majd megmutatja a jövő.) Kikelt ő kelme az ellen, hogy mi egy Molnár-Dókus-Székelylele triászról írunk. Kar volt elmaradni ezt a dieshymnuszt, hisz még a Dókusok nem ülnek a megye főispáni, alispáni és váltakozva főjegyzői székeiben, még Székely nem Sátoraljaújhely város orsz. képviselője. Addig még elfelejtik ezt az okot. No de ilyes incidensekre fogunk mi még bő alkalmat szolgáltatni, ha ez a szolónak annyira tetszik. A hymnus zengése közben csak egy pár hang zavarta a gyönyörü akkordokat.

Mizsák István: Nem erőll van szó. Mecseger Gyula: Ki beszél itt erről? (Felkiáltások: Most mást tárgyalnak.)

Illsházi mindez nem zavarta. Ő végig akarta zengedezni ezt a szónoklatot. Szólásjoga pedig neki van.

Molnár István főispán pártolja az átszervezést. Mert — ugymond: — látom e város elmaradottságát óhajtotam tehát, hogy ez a város emelkedjen. Olyan városban, mint Sátoraljaújhely nem kívánatos a lakás senkinek, nem kívánatos az ide való bejövétel. Ez a város rosszul van igazgatva. Mecseger Gyula fellebbezésében foglalt sulyos természetű pontjainak ösmertetésére a főispán megjegyzte, hogy a városi képviselőtestületi gyűléseken kellett volna gyamkodni a polgárok érdekében, mert az igazsággal előadott szavaknak sulya van. És ismételte, hogy ez a város ilyen meg amolyan nyomorult. (Persze a kormánynál nem tudtak lecsúszolni semmit a város javára, pedig oly nyomorult ez a város — mint a főispán mondja.)

Fejes István támadta meg a »Felsőmagyarországi Hírlap«-ot. — mondván hogy kiégeréztünk egyes emberek, mikor törvényes alapon levezekelve megjelöltük azokat az urakat, a kik törvényten uton ülnek a rendezett tanács képviselőtestületében. Mi igazán gyengék lettünk volna ahhoz

TÁRCA.

Pál és Virginia.

A Felsőmagyarországi-Hírlap eredeti tárcája.
Írta: **László Béla.**

Ha két buzavirágot és sötét haragospiros pipacsot látok, úgy érzem mindig: mintha valami meleg, paroló vérömles lepné el a szívem. Olykor feltűnik előttem egy nyulánk gyermek-lányka emléke is, a kinek nagy barna szemei mindig tagranylva csodálkozás-lászt néztek reám; s a kinek dús aranyhajába mindig buzavirág és pipacs volt befonva.

Egész nyáron ott futkostunk a nádas mellett elterülő réten. Belegázoltunk az emberrnyimogás fűbe s napestig kergettük egymást hangos kacagással. Ha elfáradtunk, egymás mellé ültünk a boglya tövébe, buzavirágból és pipacsból koszorut kötött Margitnak. Mert mindig csak ő neki kötöttük. Ha készen volt, odahajtottam gömbölyű nyakába s a lazán kötött koszoru szétválvá, végigömlött kis fehér ruháján.

Eleinte csak úgy hívtuk egymást »Margit! — »Géza«.

Később nekem egy ötletem támadt. Volt az édes anyám ebédelőjében egy nagy fekete szekrény, ódon száka zárral, a tetején megismerhetlen cséska faragványok. Ha Margittal ott bábárlunk a szekrény körül, mindig valami

néma, titkos remegéssel tetűk ezt, mert féltünk, hogy egyszer majd föl-pattan a két nehéz ajtó s kilép azon az a drágakövés, aranyszínű ruhába öltözött nagy szakuló férfi, a ki ott állott tenyérynny széles aranyrámában a hálószoza falá. Meg fogja sühítani meztelen kardját s összerángolt homlokunk ránk fog riasztani: mit lármázatok itt az én házam körül? ... Szaladjatok innét! ... És ha ez az eszünkbe jutott, el is szaladunk onnan rendesen. Valamely ősapám volt ez a féltelmes öreg ur. Az édes anyám háborzongató históriákat tudott elmesélni róla. Derekára kötött drágakövés kardja sokszor megvillant a török háborukban. Egyszer pedig azt tette, hogy hazahozott három mozliféjet, a melyeken nagy piros turhán volt.

Mi lubbörös háttal hallgattuk az öreg ur dicő nagy tetteit; de azért ha kikerültünk a fészék háta mögé, meggyegyztünk abban, hogy ha én nagy leszek, emlegetek én is a török háboruba, s hozok onnan egy pár piros turbánt, a miből Margit majd palástot varr magának is, nekem is. ... Fej nem is kell bele Margitnak. ...

Annak a fekete szekrénynek két ajtaján homályos üveglap alá egy-egy kép volt téve. Az egyiket az idő a megismerhetlenség fákalutá tette mur; a másik még tiszta volt. Egy fiú vitt keresztül térdig érő vízben egy

kis leányt. A kép alá pedig az volt írva »Pál és Virginia«.

Megkérdeztem az édes anyától: mi az? Ő odaültetett puha ölébe és jószágos, édes hangján címesítte a kép történetét.

Alig vártam a délutánt, hogy elmondhassam Margitnak a mesét. A mint megtaláltam a kis akacérdőben, el is beszéltem sebtiben. Mikor elvégeztem, fontoskodva mondtam neki: — Tudod mit, Margit?

— Ő ismét csudálkozva nézett reám. Gyönyörűen tudott csudálkozni. Ha meglátott az uton egy brekegő békét, hosszúra nyult arccal kiáltott fel; úgy egy béka! ... Ha a nádas fölött óriás körökben kóválygott egy gém, elbámult utána. — Jó, egy hosszunyaku gém! ...

— Mit Géza?
— Ne hívjuk mi egymást a nevünkön!
— Hát hogy?
— Legyünk Pál és Virginia!

És még is próbáltam rögtön milyen Pál lenne belém?

Lelöktem a cipőt, harisnyát a Virginia az ölembe kapva belegázoltam a sekélyes vízbe. Arra még emlékszem, hogy a víz közepén egy csókkal sugtam a fülebe: — Szeretsz Virginia?

— Ő csókkal felelt: — Szeretlek Pál!

Sokáig huncutkodtunk még együtt, mikor aztán ott kellett hagynom Virginiai koszorut kötni egyedül. Pál után

pedig becsapódott a váradi konviktus nagy tölgyfaajtaja.

* * *

Mikor sok időnk mulva hazakerültem az érettségi után, együtt töltöttük s szép hosszú nyarat. Megkomolyodtunk, nem vetettük le egymás előtt harisnyáinkat. De a név csak a régi maradt. Pál és Virginia.

Elbolyongtunk órahosszig a zizegő nádas vadvirágos partján.

Nem sokat beszélünk, de tudtuk, hogy Pál orvos lesz. Tanulni, később dolgozni fog azért, hogy Virginiam szépnek lássa mindig, aranyhajában a pipacsos és buzavirággal.

Virginia pedig szép lesz, kedves, kacagó asszony lesz azért, hogy Pállal még a betegie sem feledtessék el a pipacsot és buzavirágot.

Ha odakerültünk az édes anyám elé, ő olyan szelíd, jószágos mosolylyal nézett reánk. Meg-megsimogatta a Virginia piros, hmvas arcát s csöndes mosolygással mondogatta. — Játsszotok gyerekek, játszatok: úgy se sokáig tart. ... Mi összenézünk Virginival. Az lehetett a szemünkbe írva, hogy de bizony soká tart; egész a halálig. Még akkor is, mikor öregek, nagyon öregek leszünk már, oda fogunk jární szép nyári esteken a nádas partjára. Szedni fogjuk a pipacsot, a buzavirágot s otthon ha besüt a hold a piczi ágycsákra, teleszórjuk azzal a piczi Pált és a kis Virginiam.

hogy név megnevezése nélkül rámutatunk kézzel foghatólag a törvénytelenségre. De szerencsére az az erős legényt látni, aki ezt megtehetné. Körülbelül így folytatja beszédét: Azok hasznavehető, derék polgárok, a kik itt élnek közöttünk, ebben a tudatlan szavaztunk reáok. Ha törvény ellenére ülének ott még akkor is megérdemelnék a mandátumot.

Mecner Gyula: Hohó! Kérem itt ebben a teremben a törvénynek megtartására kell tanítani az embereket és nem az ellenkezőjére. A törvény meg nem tartása szülőke minden bajnak.

Mizsák István: A Felsőmagyarországi Hirlap nyílt levelére reflektálva szól ezen kérdéshez, bizonyítja, hogy neki olyan értelemben vannak törvénytelenség törvényesen ülének egyes tagok a képviselőtestületben — nincs joga iten most már hozzászólni.

A közgyűlés vége felé vitakoztak azon, vajjon végrehajthatók-e a szabályrendelet vagy sem. **Mizsák** főügyész álláspontja győzött: kiadták a szabályrendeletet további intézkedés céljából az állásnapra.

Több kisebb ügy elintézése után véget ért harmadik napon a közgyűlés, melyre még gyakrabban visszatérünk.

Városi közgyűlés.

— Saját tudósíróinktól. —

Gyér számban gyűltek össze a képviselők a csütörtök délután, városi közgyűlésre, pedig fontos s közérdekű dolgok felett kellett határozni a képviselőtestületnek. — Az ülést három órák nyitotta meg **Uffalussy** Endre elnök, s változatlanul fogadta el indítványára a bizottság jelentését, a legtöbb adót fizetők névjegyzéké tárgyában hagyta helyben, borítal adó megvaltása tárgyában követett eljárását.

Nagyobb vitát a vásári jog bérbeadása vont maga után, a vásári jogbérlete tudvalevőleg ez év végével lejár, s így új pályázatot illetőleg új árverést tűztek, mely árverésen a legtöbbet ígérő **Wohl** László ajánlatát javasolta a bizottság elfogadni, és mivel azonban **Sveiger** Ignác, ki a vásári jogot mindez ideig bérletre a megejtett árverés után pótlajánlatot nyújtott mely ajánlatban 150 forinttal többet kész adni mint a már az előbb említett jogbérlet javasolja, hogy ne amazt hanem **Schweiger** Ignác ajánlatát fogadják el a képviselőtestület.

Késő ősszel aztán, mikor már sárgult az avar, Pálnak már menni kellett. Felfutottunk megegyezve a nádas mellé, s odaültünk a fodros víz mellé. Olyan szép, csöndes, nyári alkotmány volt. Kezet-kézben tartva, néma, csöndesen bámultuk a zöldes átetsző vizet; a zizegő nádl hosszú levelein futkosó fényes napsugarak; s az aranyfényű napsugárban sebes táncot járó szitakötőkét; mikor menni kellett, mintha csak a gondolatot folytatnám, oda fordultam a lányhoz.

— Es mit fog csinálni Virginia?
A leány megszorította kezemet s remegő hangon mondta:

— Virginia be fogja várni Pált.
Ott álltunk még egy kicsikét, és situnk valamelyest . . .

Évekig kóboroltam aztán a klinikák körtermei között. Sokat tanultam, sokat ítétem s mégis: valahányszor egy barnaszemű, aranyos haju asszonyra akadtam, eszembe jutott mindig a pipacs és buzavirág. S ilyenkor meg-megnéztem azt a tárczám fenekén porló kék préselt virágot, melyet a bicakei nádas mellől hoztam el magammal.

A nyáron, azután orvosi diplomával a zsebemben, odavetődtem az édes anvám elé. Nehéz volt a szíve szegény jó anyámnak és sokáig sirtunk egymást átölelve.

Mikor szelid, kéro szóval kivallott,

Ezen javaslat ellen dr. Hornyay szólalt fel. »Nem volna méltányos dolog« — mondja — ha most midőn már kiadtuk a bérleti jogt visszavonnánk azon oknál fogva, mivel akadt egy olyan egyén, ki 150 forintot többet ígér. Azt azonban megtehetjük, hogy új árverést tuzzunk ki, azon jogonál fogva, hogy képviselőtestületnek van joga elfogadni, avagy visszautasítani az árverés eredményét ha avval megelőzve nincs. Ezen alapon kéri az új árverés kitézését, melyet a képviselőtestület elfogad s az új árverést 1899 év január hó 5-ree tuzi ki. —

Ezekután a városi ügyész terjesztette elő zsolyomkai kőbánya bérletére vonatkozó szerződést, melynek közjegyző előtt hitelesítését rendeli el a képviselőtestület.

Meg kell itt jegyeznünk azonban, hogy erre néve az árverés már 1896-ban volt, s bérlet is 1896. óta van életben. Érthetetlen dolog, hogy az 1898. óta folyamatban levő bérletre néve a szerzőes csak most 1898. végén lett benyújtva, s csodálkozunk, hogy ilyen fontos dolog felett oly könnyű szerrel siklik át a képviselőtestület, s nem gondol arra, hogy bizony talán azt a közeget ki ilyen megbocsájthatatlan mulasztásokat követ el megérdemelné a megrovást.

A tárgysorozat 6. pontja értelmében a földmívelésügyi m. kir. miniszter felhívását olvasta fel **Pataky** jegyző egy *Erzsébet liget* létesítése iránt, s ennek kapcsán bemutatta a kir. erdőgazdálkodásnak betervezett tervét, melynek értelmében az *Erzsébet* liget helyül a Diana kert mellett elterülő rétet javasolja átalakítani.

Többek felszólalása után a javaslatot a gazdasági bizottságnak adja ki a képviselőtestület további intézkedés végett.

A számvévo bizottság előterjesztését fogadta el képviselőtestület csekély változtatással az 1899. évi községi költség előirányzata tárgyában.

Nagyon hejtelennek tartjuk azon dolgot, hogy a költség előirányzatot nem nyomatják ki, s hogy nem adják azt át a város képviselőinek, mert szerintünk lehetetlen, hogy ott hírte-

meg-megőlelt közbe, könyein keresztül mosolyogva azt kérdi tőlem:

— En édes jó fiam, akarsz-e halani Virginiáról?

— Mit tud róla anyám?

— Férfihez ment a Sáhgy Déneshez.

Ott laknak a Sáhgyak kéttornyos kastélyában, van már egy kicsi fiuk is. Ha erre hajtat, be is tekint néha és sokszor mondogatta:

— Néni, ha ir Pálnak, csókoltatom!

— De én nem irtam meg fiam, hátha rosszul esett volna . . .

— Kár volt éves anyám, hisz jó barátok voltak . . .

Másnap megkerestem Virginiát. Ott állott a kertben, ragogó bábjában pipacsos és buzavirággal. A miller meg-látott felém futott, mint régen a nádas tájékán.

— Ujj! Pál itt van!

Azután meg elpirult, s kezét nyújtott nekem. Álltunk egy darabig szótlanul, csöndesen, majd én törtem meg a csendet:

— Virginiát már látom asszonyom, de hol van Pál?

Háta mögött megesőrrént egy pár somfaborok s a sűrű levelek közül apró lépséssel felénk támolygott egy erős, puffók gyerek.

Az asszony odafutott hozzá s ölébe kapva a kis buksit s fényes szemében az anyaszeretet minden melegével tartotta célm a gyermeket, mondva:

— Itt van Pál!

len egyszeri hallásra mindenki megtudja tenni a maga észrevételét.

Méltányos, s jogos követelést terjesztünk elő, ha azt kérjük, hogy ne csak a város képviselőinek osszák szét a javaslatot, hanem tegyék a hirlapokba is, hogy a község tudja, hogyan gazdálkodnak a vagyonával.

Végül még a számvévo bizottság jelentésekor eljött megjegyzést óhajtunk feljegyezni.

Szekély Elek számvévo szék elnöke rosszalja s megbortránkozásnak ad kifejezést, hogy vannak olyan városi hivatalnokok, kik a város dolgáról olyat szelöztetnek, a mely alapon azután megtámadják (itt lapunkra celoz) a város a hirlapokban, ha tudnam ugymond, hogy ki adja azokat az információkat megbotozنام.

Mecner Gyula megjegyzi **Szekély** szavára, hogy a város vagyon állapotát minden adófizető polgár megvizsgálhatja és város ügye közügyet képezvén ahoz mindenkinek jogában áll hozzászólni.

Igen! — felelt **Szekély** csak tessék a valóságot írni.

Ez már nekünk szól. Mire csak az a felteünk: Tessék megezőfolni a mi tisztza, igaz állításunkat. Mi mindig szívesen vesszük a cáfolatot, ha azzal benünk megezőzni tudnak készek vagyunk helyregeztáira is. Allításaink még eddig cáfolatlanul állanak és így igazságában a közvéleménynek nincs oka kételkedni.

A gyűlést az elnök az idő előre haladottsága miatt elhalasztotta és bezártta.

Olvasóinkhoz.

Még csak pár napja, hogy a „FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP“ megindítottuk. Köszönjük az eddigi, igazán kedves és élénk érdeklődést, kérjük olvasóink bizalmát a jövőre is. Hívek maradjunk önmagukhoz, ahoz a szép programhoz, mely annyira felkeltötte irántunk a nagyközönség figyelmét. Nem kecsegettne benünk a jövő, ha a közönségben nem találtuk volna meg fentartó támaszunkat. Ezt a támogatást öszinte munkánkkal szerezteük és ezentul is igazságos munkánkkal akarjuk kiérdemelni. Olvasóinknak boldog ünnepet kívánunk.

A „Felsőmagyarországi Hirlap“ szerkesztője.

HIREK.

— **Kinevezések.** A m. kir. pénzügyminiszter a sátoralja-ujhelyi kir. adóhivatalhoz **Lupis Gyula** király-helmeci adóhivatali díjas gya'ornokot adóhivatali tiszté ideiglenes minőségben kinevezte. — S A a tokaí kir. adóhivatalhoz **Kubica József** csacsi adóhivatali ellenőrt adóhivatali pénztárolká kinevezte.

— **Növvaltozás.** Freikind Ignác sátoralja-ujhelyi lakos m. á. v mérnök vezetéknevén **Apáti**-ra kért változtatása, f. évi 123.897. számú belügyminiszteri rendelettel, megengedtetett.

— **Hymen.** Dr. **Grossmüd Géza** ügyvédjelölt f. hó 24-én jegyzi el **Ratkovszky** Margit kisaszonnyat a kassai felsőbb leányiskola tanamójét.

— **Esküvő.** Folyó hó 25-én esküszik **Dr. Fried** Samu ujhelyi gyakorló orvos örök hűséget Töketerében **Rosenberg** Zsófia kisaszonnyak **Rosenberg** Jakab varannói polgár kedves leányának.

* **A sátoralja-ujhelyi városi dalárda** tudvalevőleg jövő évi január hó elsőjén, a magyar király értermében társascsorával egybekötött ismerkedési estélyt rendez, melyen be fogja mutatni eddigi törekvésének eredményét is. Az estélynek előadandó darabok sorozata a következők: 1 sz. **Jelige**, **Vágó** Gyula karagyótl 2 sz. **Kákóczy** induló, 3 sz. **Eredeti magyar dalok Gál** Ferenczötl, 4 sz. **Viharbau Dürmertöl**, 5 sz. **Fohászt Hubertöl** 6 sz. **Magyar egyveleg**. A műsor elég változatosan s szépen van összerakva, úgy annyira, hogy a közönség tetszését mindenesetre meg fogja nyerni ezen első fellépésével az újonnan alakult dalarda. Mint már jelezteük, az estélyre szabad lesz bemenete a dalkedvelő közönségnek s előreláthatólag táncal fog végződni. Megjegyeztük, hogy a közönség ezen igen kellemesnek ígérkező estélyen minél nagyobb számban leendő megjelenése által a dalárda ambícióját — csak növelheti s közelvélésüket előmozdithatja. —

* **Homonnai ir. filléregylet felolvasási estélye.** E hó 18-án tartotta az ir. filléregylet városunkban szakirós felolvasást egybekötött zártkörű táncestélyt, melyen a város s a vidék intelligenciája teljes számban jelen volt. Az estély Sztaulak Irma k. a. felolvasásával kezdődött a ki töle már megszokott ügyességgel olvasta fel Dr. **Valyi Zsigmond** egyik kttünő humoreszkrétjét — Ezután az új nevelőnöki című kttünő rigjátéket adták elő. A műkedvelők mindannyian töleket telhetőleg mindent elkövettek a siker érdekében mi nem is maradt el, s óriási tapsvihar jutalmazta fáradságukat, két svaalat zárta le a műsort. A melyek közül különösen **Friedmann Olga** k. a. svaalata ragadta magával a közönséget, s óriási tapsviharak között lépett ismételen a közönség elé. Ami a mulatság anyagai oldalát illeti nem maradt távol az erkölcsötöl. 240 ft bevételből 100 ft kiadást leszámolva 140 ft tiszta jövedelmet mutat ki a pénztár kezeléség. A műsor kefejezése után táncra perdült a fiatalok s jarták „viraditig“ **Hajnalodott** már, mikor, a mulatozók egy jó előlött este után szetosziottak.

* **A szegény ir. iskolázó-gyermekeket segélyező egylet** Sátoralja-Ujhelyben f. é. december hó 22-én délután 2 órák kis számú közönség előtt tartotta meg közgyűlést és a ruha kiostási ünnepelet. Dr. **Nagy** Armin szép svaalakkal ösmertette az egylet nemes célját és működését. Ruhát és könyvet kapott 60 gyermek, egy a felekezeti mint az elemi iskola szegény kis diákjai közül. Különös, hogy az állami elemi iskola teljesen elmaradt az ünnepléyről a hol az 3 növendékei közül több árol szakadt igen szegény gyermek részesült nemes segélyezésben.

— **Vadászat.** Érdekes vadászat zajlott e hó 19-én a lagmoci határban. A vadászat, melyet a sátoralja-ujhelyi vadász társulat rendezett a vidék intelligenciájával karöltve nagyon jól sikerült. **Boek** Imre lötte az első őzbakot, a másik leterített őz **Fertinszky Gyula** golyójának lett áldozata. A vadászat végeztével **Boek** Imrét felavatták amugy vadászosan. — A vadászatot nagy lakoma követte **Gazdag** ladmoci bíró vendégszerető házában, a hol nem volt hiba a toasztoknak. — Az őzekek kívül még számos nyul is esett áldozatul a vadászatban.

— **Leányzóktöltő csendőr.** Regénybe illő pikáns kis kaland esett meg minap az abauji Bodofalva községében **Spacs** Sándor volt csendőr ugyanis megszöktette öz. **Sebsiné** 17 éves, **Viktória** leányát s kedvesével **Lugora** menekült. De a mama erre méltó haragjában rögtön sürgönyileg megkereste a rendőrséget az iránt, hogy a szökött párt leartóztassa. Tegnap azután el is csipték a szerelmeseket. Pedig szeretni nem bűn; no meg: A szökes párosan, oh mi édes ön mi jó . . . Persze, hogy jó, gondolja a kis **Viktória**, csak ne volna az az ördögös táviró . . .

* **Dr. Fried** Samu orvos a **Friedrich** féle házhoz, **Haas** Adóf házába helyezte át lakását.

Műkedvelői előadást rendez az Iparosok Onképző Egyesülete vasárnap (Karácsony első napján) a sátoralja újhelyi városi színházban. Színe kerül: **A Falu rossza.** Tóth Ede tenek népszínműve. Félzárnyítás este 6 órakor. Kezdeté fél 8 órakor. A színház fűtve lesz. Előadás után tánemuatltság. Az előadáson és a tánemuatltságon Daudás Aladár zenekara játszik.

* **A Központi kávéházban** a zenestély hétfőn, karácsony másnapján meg lesz tartva. Felhívjuk rá a közönség figyelmét.

* **Új zenemű ujdonságok:** *Az unatkozó király* Ohapi R. három felvonásos spanyol zárjelűje immár hangjegyi piacra is került: A népszínházban nagy sikerrel színre került operettnek zenéjét a Rózsavölgyi és Társa cég adta ki egy fűzetben a Szalai Emil és Hevesi Sándor fordította magyar dalszövegekkel. A fűzet az operettnek legszebb, legdramásabb és könnyen, játszható voltknál fogva a dilettáns zongorázók számára leghozzáférhetőbb részeit tartalmazza. Megtaláljuk benne a király refraines keringőjét, a bájos *tantó*, az *aprodok* mazurkáját, a baile-t az idill-t, s a kitünően sikerült kuplét: *Örült vagy szent?* refrain-nel. A hangjegyi fűzet zongorázók és dalkedvelőknek egyaránt ajánlható. Ára 1 fnt 80 kr. ifj. *Bitó* István a jeles dilettáns zeneszerző **Valse rapsodique** címmel csinos filmbeszó keringőt szerzett, a mely dallamossága mellett választékos harmóniáival előnyösen kiválk. Az izléses kiállított zeneművet a Rózsavölgyi cég adta ki és ugyancsak annak a kiadásában jelent meg Kutschera Alajos egy új melodikus és könnyen játszható kupléja is: A gárda hadnagya címmel, mely igen csinos. A magyar dalok és népdalok gyűjteménye is két szép törlémszet népdallal gyarapodott. Ezek az: *Iszik a betyár* és *Szalmaszal a vízbe kezdetű dalok* melyek melodikus voltknál fogva gyors elterjedésre tarthatnak igényt.

— **A Horgony-Pain-Expeller** igazi népszerű háziszerré lett, mely számos családban már több mint 27 év óta mindig készletben van. Hátfájásnál, csipfájdalom, fejfájásnál, köszvénynél csuszál stb.-nél a Horgony-Pain-Expellerrel való bedörzsölések mindig fájdalom-csillapítóhatásuaknak bizonyultak, sőt járványkornál, minő: a kolera, hanyóhasfolyás, a al'estnek Pain-Expellerrel való bedörzsölése mindig igen hasznosnak bizonyult. Ezen kitűnő háziszerről jó eredménynyel használtattott bedörzsöléséknél az influenza ellen is és 40 kr., 70 kr. és 1 fnt üvegenkénti árban leg több gyógyszerterben készletben van, hanem bevásárlás alkalmával mindig határozottan: mint *Richter-féle Horgony-Pain-Expeller* vagy *Richter-féle Horgony-Liniment* kéréndő és a *Horgony-védjegyre* kérünk figyelni.

IRODALOM.

— **Budapesti Napló, az újságírók lapja.** Az a tizenhatszöt magyar újságíró, aki hogy függetlenítse magát minden politikai befolyás és minden vállalkozó tőke nyúgja alól, megalapította a *nagya erejéből, minden vállalat mellőzésével a szerkesztőség saját tulajdona gyanánt a Budapesti Napló-t*, mesés sikert ért el. A lelkes kis csapat most, harmadfél év leforgása után a szabadelvű magyar közönségnek legkedveltebb újságszolgáltatója lett. Magával hozván fényes és jöhírű írói neveket, bámulatos szorgalommal és kitartással gyűjtívén mindennap össze mind azt, ami a szerkesztőség, e lap szabadelvű és föltétlenül,

minden irányban független politikájának, nemzeti érzületének és magas ízlésének minden huzsonnégy órában ismétlődő bizonyosságát adja:

— **a Budapesti Napló** ma már nemesek keletkezésének történetében új és eredeti, de a közönség szimpátiáinak gyors felköltésében is eddig nem látott példát mutat. És minden szám arra vall, hogy a **Budapesti Napló** alapítói megérdemlik ezt a támogatást. **A Budapesti Napló**-nak friss és megbízható értesülései, lelkes, temperamentumos, komoly, tartalmas, hatásukban valósággal szenzációs politikai cikkei, amelyek nyomatkossá teszik a politikai sulyra döntő jelentőségű újság véleményét, tárcarovatának magas irodalmi színvonalát, gazdag informatív anyaga, kitűnő értesülései, kimerítő, ötletes, változatos, eleven rovatai s mindenrendű közleményeinek változatossága és folyton gyarapodó bősége: napról-napra ékes-szólan tanuskodnak arról hogy a **Budapesti Napló** fényesen megfelelt a legvérmesebb várakozásnak is amely megjelenését megelőzte. A Budapesti Napló szerkesztősége és olvasóközönsége közt páratlanul meleg és szíves viszony fejlődött ki. Naponkint jelentkezik ez a Szerkesztői üzenetek rovataiban.

A **Budapesti Napló** szerkesztősége, amely csakis eddigi munkásságára, hírlapírói sikereire hivatkozva és a közönség szimpátiáira apellálva fogott hozzá bátor vállalkozásához, nem csalódott önbizalmában és nem esalódott a közönségben, amely nagy szeretettel karolta fel ügyét az első perctől fogva. És hogy a közönség se csalódjék benne, arra vállaltva, szakadatlan buzgósággal és lelkesedéssel törekszik. A szerkesztőség, amelynek belső tagjai: *Véssé József, fő-szerkesztő, Braun Sándor* felelős szerkesztő, *Ábrányi Emil, Balkay Béla, Clair Vilmos, Cerri Gyula, Erős Gyula, Fái Béla, Gergely István, Hajdu Miklós, Holló Márton, Horváth Elemér, Janovics Pál, dr. Kovács Jenő, Látzko Andor, Lyka Károly, Márkus József, Merkl Adolf, Molnár Ferencz, Pekár Gyula, dr. Soltész Adolf, Sváb Tivadár, Thury Zoltán, napról-napra egész erejét, egész lelkesedését, összes hírlapírói kvalitásait viszi a harcba. Hűségé szövetségeseiben ebben a külső munkatársak díszes serege, amelyből csak *Ágai Adolf, Balogh Pál, Beksics Gusztáv, Bessenyei Ferencz, Békefi Antal, Eötvös Károly, Feszli Géza, Géczy István, dr. Hagara Viktor, dr. Halász Ignác, Kupa Árpád, Lengyel Laura, Malonyai Dezső, Munkácsy Kálmán, Szabóné-Nogáll Janka, Szana Tamás, Szántó Kálmán, Tömörkény István, és Tutsék Anna* neveit említhük most.*

Ez a rugója a **Budapesti Napló** eddigi példatlan nagy sikerének és biztosítéka jóvendő szilárd existenciájának. És még egy. Annak az újságnak, amely senkié másé, csak a szerkesztőségé és a közönségé, amely semmiféle idegen tőke szolgálatában nem áll és csak a maga munkálkodó embereinek, meg a magyar közönségnek, a magyar hazának, a magyar nemzeti ügynek és a magyar szabadelvűségnek az érdekeit szolgálja: ebben a függetlenségében semmihez sem hasonlítható hatalmas erőforrása van. Olvasóink figyelmet újból is felhívjuk a **Budapesti Napló**-ra és ismételve a legmelegebben ajánljuk ezt az újságot olvasásra az ujdonságok iránt érdeklődőnek és valóságos lelki épülésükre azoknak, akiknek a magyar hírlapirodalom magas színvonalában és magyar írók és újságírók hangyaszorgalmában kedvtük telik.

Felhívás előfizetésre.

A „**FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP**”-pal oly lapot indítunk meg, a melyre feltétlenül szüksége van a polgárságnak, ha egészsége és őszinte közvélemény megeremelésére vágyakozik. És mert a közhatalomból és általában sano nyilvánított óhajból tudjuk és határozottsággal állíthatjuk, hogy ez a nemes vállalkozás létezik: azért nagy ambícióval fogunk hozzá a munkához és serény törekvéssel azon leszünk mindenkor, hogy lapunkkal a közönség édeklődését felkeltjük és megérdemeljük azt a bizalmat, melyet a nagyközönség már eddig is belénk helyezett.

A „**FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP**” hívtallása: a szabad, tiszta meggyőződés. Őszinte és szokimondó lap. Valahányszor hazánk, megyénk, a város, a szabad polgárok és a nép érdekeit, akár közigazgatási, akár társadalmi, akár más egyéb téren megtámadva látjuk: mindenkor síkra szállunk, hogy hazánk és a polgárok érdekeit megvédjük Végső erőnkig harcolni fogunk tollunkkal az igazság és jog kivívása érdekében.

A „**FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP**” tudatában van annak, hogy a hivatásos sajtó organumnak kötelessége az iparosok érdekeit szolgálni. Nagy kedvelés és megfeszített buzgalommal fogunk ezen kötelességünknek eleget tenni.

A **közgazdasági** érdekek minden ágazatával a legismeretőbben fogunk foglalkozni. **Kereskedelem, törvényszék, színház, irodalom és minden egyéb rovatunkkal** kulturális és nemes érdekeket kívánunk szolgálni.

A „**FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP**”-pal nagy hiányt pótolunk. Forduljunk hozzáink mindenkor, bármely esetben a legnagyobb bizalommal. Boldogok leszünk, ha hazánk egy kis részén is az igazság és a jósságérdekekben foghatunk tollat és szolgálhatjuk a legnemesebb eszméket.

Tömörüljenek zászlónk alá, segítsenek bennünket az igazság és a szabad polgárok jogának megvédésében.

A „**FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP**” eszméit jeles és nagynevű írói gárda fogja hangoztatni. Munkatársainak névsora biztosíthatja olvasóinkat arról, hogy kiáltyányunk értelmében megfelelhetünk egy független szellemben szerkesztett, őszinte, szokimondó, társadalmi és irodalmi lap minden kívánalmának.

A „**FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP**” muniársai:

- Bajusz József**, ügyvéd,
- Ballagi Géza** dr., jogtanár.
- Barta Miklós**, a „Hét” belmunkatársa.
- Bartók Lajos**, költő, a „Bolond Istók” főszerkesztője.
- Bródy Sándor**, a „Magyar Hirlap” és „Új Idők” főmunkatársa.
- D'Aragnan (gróf Vay Sándor)** több főszerkesztője.
- Ereányi Nándor**, budapesti tudósítónk, a „Magyar Gémusz” főmunkatársa.
- Elek Imre** dr., ügyvéd.
- Emler László** kassai tudósítónk.
- Fried Lajos** dr., ügyvéd, lapunk belső-munkatársa.
- Gergely István**, a „Budapesti Napló” belsőmunkatársa.
- Holló Márton**, a „Budapesti Napló” belső munkatársa.
- Herendi Arthur**, a „Magyar Újság” és „Magyar Gémusz” b. munkatársa.
- Illyefalvy V. Géza** dr., jogtanár.
- J. Virág Béla**, a „Fővárosi Lapok” felelős szerkesztője.
- Kempelen Farkas báró (Mezarthim)**, költő.
- Kállay József** dr., ügyvéd.
- Kéry Gyula**, a „Magyar Salon” szerkesztője, a „Pesti Napló” b. mun.
- Koisszky Viktor**, szőlészeti főfelügyelő.
- Kossuth János** dr., ügyvéd.
- Kossuth Ferencz**, az országgyűlési függetlenségi és 48-as párt vezére.
- Kovács Gábor** dr., ügyvéd.
- Krudy Gyula**, az „Egyetértés” és „Magyarország” munkatársa.
- Krónikás**, lapunk belső munkatársa.

- Lácza Szabó László** dt., ügyvéd.
 - Lándor Tivadár** a „Budapesti Napló” segédszerkesztője.
 - László Béla**, lapunk belső munkatársa.
 - Látzko Andor** a „Budapesti Napló” belső munkatársa.
 - Lengyel Endre** dr.,
 - Márton Miksa** dr., a „Budapesti Napló” belső munkatársa.
 - Malonyai Dezső**, a „Budapesti Hirlap” párisi főszerkesztője.
 - Merkl Adolf** a „Budapesti Napló” belső dolgozó társa.
 - Mezei Ernő**, az „Egyetértés” belső munkatársa.
 - Molnár Ferencz**, a „Budapesti Napló” belső munkatársa.
 - Palágyi Lajos**, költő.
 - Palágyi Menyhért**, író és tanár.
 - Pásztor Árpád**, a „Pesti Napló” belső munkatársa.
 - Pekár Gyula**, a „Budapesti Napló” belső munkatársa.
 - Réz László**, lelkész.
 - Rohoska József** ev. ref. lelkész
 - Rózsa Miklós**, a „Hazánk” belső munkatársa.
 - Rössler István** a „Panónia” főmunkatársa.
 - Sereoss Gyula**, a „Magyar Esti Lap” belső munkatársa.
 - Steinfeld Jenő**
 - Semei Nagy Géza**.
 - Schön Vilmos** dr., főorvos.
 - Szabó Sándor** dr., jogtanár.
 - Szánthó Gyula** dr., jogtanár.
 - Szántó Kálmán** író és tanár.
 - Székely Albert** dr., ügyvéd.
 - Székely Bernáth** dr., rabbi.
 - Székely Áron**, lapunk belső munkatársa.
 - Székely Károly**, ügyvéd
 - Szöllősy Arthur**, bankigazgató.
 - Telekes Béla**, költő.
 - Thaly Kálmán** dr., az országgyűlési függetlenségi 48. párt alelnéke, a Magyar Tudományos Akadémia r. t.
 - Thury Zoltán**, a „Budapesti Napló” belső munkatársa.
 - Varsányi Gyula**, költő.
 - Weisz Bárd**, költő.
 - Zsindely István** dr., jogtanár.
 - ifj. **Zsoldos Benő**.
 - Zsoldos László**, a „Pesti Hirlap” és „Magyarország” munkatársa.
- Ez a névsor oly ékesen szóló, hogy ahoz kommentárt fűzünk teljesen fölösleges.
- A „**FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP**” a közigazgatási, társadalmi és közgazdasági érdekek harcában az irodalmi és közművelődési igényeket is kielégítheti. Szépirodalmi közleményeinkkel, az irodalmi termelés javának engedünk tért lapunkban.
- A „**FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP**” minden egyes száma közöl egy **vezércikket** és egyéb cikket, mely különösen a megyei és városi ügyekkel foglalkozik. **Tárca** rovatunkban a legjelesebb íróktól közlünk humoros és komoly elbeszéléseket. **Híreink** mindenkor pontos és gyorsan fogják értesíteni olvasóinkat a történet eseményekről. Össze-kötetben állunk minden legkisebb faluval és bármely eset előadódik, arról lapunk a leggyorsabban és legpontosabban értesíti olvasóinkat. **Közgazdaság, kereskedelem és ipar, törvényszék, színház, irodalom** és minden rovatunk érdekesen és a legnagyobb szakavatottsággal lesz vezetve. **Apróbb regények** cím alatt **hosszabb elbeszéléseket** folytatásokban hozunk, melyek a legkiválóbb magyar és külföldi írók ter-mékei.

Előfizetési ára:

Negyedévre	— — —	1 „ 25 „
Félévre	— — —	2 „ 50 „
Egész évre	— — —	5 fnt — kr.

Egyes szám ára 5 kr.

Kiváló tisztelettel:

A „**FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP**” szerkesztősége és kiadóhivatala **Sátoralja-Ujhelyben.**
Szerkesztőség: Wekerle-tér 671.
Kiadóhivatal: Wekerle-tér 502.

az ember a ruhájáról a port szokta levetni, — leseperte válláról a szegény hervadt rózsabimbót.

És Eta ott állt mereven, mozdatlanul virága felett. Oly végtelenül csendes, — nyugodt volt: minden meghalt benne.

Ah, ez a virágos álom hát így hamar elvirított . . . Szegény rózsabimbó ott faldokolt a sárban. Eta felvette, megcsókolta s aztán egyszerre tört ki belőle a kétségbeesés viharos zokogása. A virágot felvehette, de szive örökre ott maradt a sárban . . .

Már nem égett többé a csók sajkó ajkain, — fekete seb maradt a csók helyén a leány lelkében, — oly seb, a milyen sose szokott behegedni . . .

A tiszték pedig csak tovább lovagoltak — és továbbra is csak unottan vitatgatták a manóvert s az avancement estélyeit.

Karácsony a falun.

Irta: *Magda**

A természet sem akar modernség dolgában mögötte maradni a századvég arany ifjúságának; kik szeszélyeiktől vezettetve, hóborokkal telve, éppen olyan felfordított világot élnek, mint ez a mi haldokló 98-as esztendőnk.

Juniusban télkabátba bujtatta az embereket, s december elején rózsafát fakasztott. Hagyta békében szántogatni a földművelő embert, ki füttyölve ballagott ekéje után, akár csak áprilisban s ha egy kicsit mélyebbre vette a barázdát, egy két forduló után a gubáját is ledobta, mert bizony belemelegedett ő kelme nagy szégyenére Lucának.

Aztán, mikor már látta, hogy több ketőnél, nehogy egy második aratás reményét ébressze hivaiban, megrázva üstökét, elkezdett gazdálkodni.

S próbat tartott. Téli műsorának minden darabjából eljászott egy néhány taktust, hogy az előadásba véletlenül bele ne süljön. Nagy mester az öreg. Hiába vénül év-ről évre, régi nótaít még sem felejt el. Igaz, hogy ujakat nem tal, de az ócskát se dobja sutba. Persze könnyű neki direktorkodni, mikor olyan jó intendánsa van, a ki intézi ügyeit kifogástalanul s nem vár érte jutalmat. A Nemzeti Kaszinóban sem vacsorázik, sőt még csak nem is jubilál. A közönség pedig ez az ezer fejtű kritikus, látva, hogy nem sokat hederít reá, hallatlanul szerény igényű. Ovációkkal fogad, ujjnak talál minden ritkaságot, minek már annyszor örült s a mit ki tudja hányszor megunt és pokolba kívánt.

Minden évben gyönyörködött a tavasz, örülünk a nyárnak, de szídjuk a meleget, élvezzük az ősz gyümölcsseit, míg keseregve lessük az ólomszínű eget. Áhitattal vár-

juk a telet, mert vele jár a szép, a szent karácsony.

Ünnepélyes hangulat uralkodik mindenütt már egy nappal előtte, ráér ünnepelni téli időben a talusi ember. Békességgel ülhet a házban, ha van mivel tüzelni s miből egy kis babájkát szárítani, a mit pedig karácsonyra kerit még a legszegényebb ember is.

A módosabb házaknál nagy a sürgés forgás. Az asszony süt, főz; kásáshussal töltött káposztát, majorannás kolbászt, diós, patkót, mézes, mákos bobájkát, hogy legyen mivel megkínálni, ha átjön a sógor, vagy koma, de meg holmi idegen is bevetődhetik, a kire nem is számít az ember. A gazda sonkolyos pálinkát készít, egy kis dohányt vag »legalább karácsonyba ne ölje magát az ember avval a fene trafikkkal, ilyenkor csak nem jár a finác, neki is van tán lelke, ha fekete is.« Így vélekedik legalább Kerekes András uram, a ki pedig ismeri a világ sorját, három évig szolgált a Mollinári bakánknál még kurátor is volt az öreg tiszteletes úr mellett. Sokat tanult tőle, mert nagy tudományú férfiú volt, Isten nyugosztalja haló porában. Tudott a, mindent. Mikor András gazda két ökréből a szebbik, a csángó felfüvödött a friss lednektől, megmondta előre: »Bizony András ez vagy megdöglik, vagy megmarad,« és megdögölt a szegény pára. Csak a bőrért két pengőt adott Jakab zsidó, de nem is volt az olyan közönséges számár ökör, »annyi esze volt annak instálom, mint egy szolgabírónak,« mondja András még ma is hánatosan, ha ökréről beszél, minek párját még máig sem lelta.

A messze idegenbe vetődöttek is haza kerülnek karácsonyra. Deák, mesterember, katona, ha csak teheti hazarándul egy-két napra.

Viliakor megélnék a falu, gyertyával, szines csillagokkal járnak a Betlehemes gyermekek. Megállnak kántálni az ablakok alatt, be is hívják őket minden házba s míg a háznép áhitattal hallgatja Krisztus Urunk születésének szent történetét, addig a vén pásztor a pitvarban leakaszt a füstből egy-két szál foghagymás kolbászt, vagy más könnyen elvehető tárgyat dug a suba alá, üthetik a nyomát másnap. Ünnepe mindenki és minden, bibliát olvasnak egy helyen, alkalmi rémhistoriákat mesélnek másutt. »Mán higgye el Balog koma«, meséli Jutka néni, magam két szemével láttam karácsony viliáján esté tíz óraker, hogy a riskát mentem megnézni. Egy nagy fekete macska ugrott ki mellőle, vót akkora a mint az ajtó félfát átugrotta, mint egy fél-esztendő bornyu. Osz t a hogy keresztet vettem magamra, mondok veszítsen el a szent Szüz, csak eltűnt a szemem elől, azt se tudtam merre.

De a cifra attól fogvást nem adott egy kanál tejet, döfött, rugott, megrontotta a rozsléket, eladtam a zsidónak, húsa.

Balog koma hegyeset kóp maga elé, kiveri pipáját, egyet csóvál a fején, mintha tamáskodnék.

Mert úgy tartja ő kelme, hogy asszony beszéd pipafüst, meg aztán gyengébb is az eszméje a fehércselédnek. A hol semmi sincs is lát valamit, néha meg akkor se lát, ha volna mit.

A község ügyeit intéző magas méltóságok is összeülnek, karácsonyra gyujtas, vacsora után egy kis alsós bibliá forgatásra, mert tudja az Isten viliaestéjén kalvinista ember se szokott éjtél előtt lefeküdni. Nincs az a jezsuita pater, ki jobban ismerné a szentek névjegyzékét, mint ez áhitatos kompánia, sőt a nótárius uram az, tudja, mit szóla Jézus Krisztus midőn Horeb hegyére fölmene, mondván a völgyben maradt híveinek, quart ász béla recontra, nem szaladtok-e még jámbor híveim?! És szalad erre a két partner nevetnek a kibicek élükön a tiszteletes ural, kiről különben a legjobb véleménynyel méltóztassanak lenni, mert kegyes életű, jámbor ember.

Ki bölcsen beosztja idejét. Két napot mulat, kettőt el vadásztat, kettőt átalszik egy héten. A hetedikén gazdálkodik, intézi egyháza ügyeit és készíti a vasárnap predikációt. No meg azon gondolkodik, hogy honnan kellene keríteni egy csinos, szép kis feleséget, mert hiába üres a paplak nélküle. Árvák a galambok, sívár az élet, nem ilyik a Zsuzsa asszony főtje, pedig szemre való menyecske lehetett, úgy vagy ötven év előtt, mikor még megvolt mind a két szeme, mert most már csak egy van, azzal is oly bájosan tekintget, mint egy kítőmött varjú.

Sok buzgó hallgatója van másnap a tiszteletes urnak Leányok, legények cifrán kiöltözve, kezükben egy rozmaring ággal, sietnek a templomba. A presbyterium tagjai lassu méltósággal lépkednek, s meggörnyedve, nagy kendőkkel burkolva tötyögnek leghátul a köhögős vén anyókák. Legelől lépkéd a három vendég leány, élükön Rezes István őrmester ural.

Őrmesteri sárka bojtjára, hosszú kardjára büszkébb, mint a generális a veres strájtjára, peccesen is lépkéd, akár egy páva. Nem kevesebb méltósággal néz maga körül a másik, a vasutas, aprókat füstölve virgóniájából. Hja ő teheti, nagy úr kocsitoló a Rákos rendező pályaudvaron, a pedig nem kis Miska.

A harmadik, az már igazán hatalmas ember, rendőr Buda-pestben, még pedig a Sándor-utca sarkán van a posztja, de ha arra kerül a dolog, bekiséri ő még nagyságos Rakovszky István képviselő urat is. Templom után betérnek Salamon zsidóhoz az extrába egy kis karcosra. Elbeszélnek egymásnak életök sorját, a mióta messze elkerültek.

Meleg van az ivóban a borocska is melegit, addig beszélnek egymás előtt is hitetlen dolgokat, míg majd hogy ököre nem mennek a huszár meg a máv. képviselője, de közbe lép a rendnek flegmatikus öre. »Lassabban hé fiuk, mert a dutyiba kerültek, adta csirkefogó népe, rőndnek

muszáj lönnny! És vissza áll a béke, vig poharazgatás közben ünneplik, a békés a szent karácsony ünnepe.

Level a szerkesztőhöz.

Irta: *Róssa Miklós.*

Hogy verset írjak? Úgy, de am miről? Ha nincs többé, mi dalra lelkesit: Szívembe' nincs egy »angyal képe se, A Múza így hát éppen nem segít. Hogy megcsalódtam, rég feledve már, Kesergni rajta nincsen semmi ok — Bocssás meg édes szerkesztő uram, De verset írni immár nem tudok.

Hölgzem — nohisztudod: Ő — elhagytott, Vagy én otthagytam, nem tudom mármár; (Ha így történt, az mégis tőrhető, Akkor nem voltam még sem oly szamar!) Amig szerelmes újra nem leszek, Mig egy szép szoknya után nem futok — Bocssás meg édes szerkesztő uram, De verset írni addig nem tudok.

Igaz, lehetne arról zengeni, Hogy: im, mióta ide eljövök Az ajkamon — de am ez nagy titok — Egy édes asszony édes csókja ég; De minthogy búcsuzatlan távozám, Ah! Ő nagysága megharagudott — Bocssás meg édes szerkesztő uram, Ha verset írni így hát nem tudok.

Meg hát minek? Hisz nincs már olvasóm A jó barátok efeledtenek, Ő nagyságának új lovagja van, Leánykám szive rajt' meg nem remeg; Verset ma már olvasni nem divat, Az »arfolyam«, az hasznosabb dolog Bocssás meg édes szerkesztő uram, Ha verset írni így hát nem tudok.

Ne is szorít hát! . . . Jobb ez így talán Az élet ügyis prózai nygion — Mi ákulum, hogy a ki verset ír, Ma még azt mindig nem verik agyon. Bocssás meg édes szerkesztő uram, Maj én csak inkább hírekét futok — De meg különben is — Hisz láthatod, Hogy verset írni immár nem tudok.

A lépcsők.

Irta: *Zsoltos László.*

Éppen felültem az ágyban, hogy egyetlen világító szerszámot elfújjam, mikor a gyertya sárgaszínű lángnyelve egyszerre csak meglobogott:

— Hát ma nem irsz, gazdám?

Mindig gyertya mellett dolgozván, nem csoda ha a fényes, sima stearinészal közt meg én közöttem lassacsckán valami csöndes meghittség fejlődött; afféle, mint két lakótárs között kik az évek hosszú sora óta összeszoktak.

Ha megakadok egy jóra való mondaton, vagy hirtelenében nem jut eszembe, vajjon B. asszony mit is feleljen C. ur szelid impertinenciáira, csupán egy pillantást kell, hogy vessek a gyertyalángba s az okvetlenül kiségit. Például:

— C. ur szelid impertinenciáira B. asszony néma megvetéssel felelt.

Vagy:

— Az impertinenciákra B. asszony semmit sem felelt.

Sőt, mi több: abszolúte semmit sem felelt.

És így tovább . . .

Azért most, mikor a lángnyelv, vagy az a fantom, ki benne libe-

* Ezen álnév alatt egy érdekes írónői egyéniség rejtezik, a ki a múlt esztendőben más álnév alatt egy előkelő szépirodalmi lap hasábjain bájos talusi rajzaival méltó felhívást keltett.

gett, azt kérdezte, vajjon hát egyáltalán nincs-e ma szándékomban valamit írni, akkor én egész bizalommal adtam meg neki a választ, hogy nincs.

— Miért? — faggatott újra.

— Nincs thémam.

De hisz az imént belefogtál valamibe; miért hagytad abba?

— Mert számárság . . .

Mosolygott.

— Az meglehet, hanem azért talán mégis faraghatnánk belőle valamit.

Egy kicsit elhallgatott, majd jóakarólag folytatta:

— Láttam, mit írtál, a papiroson ez állt:

— A grófné azzal a szilárd elhatározással lépett ki a szobából, hogy házassági fogadalmát ez egyszerűen csakugyan szögre akasztja.

A mint kezét a karfára téve, formás lábával a lépcső szőnyegére billent hirtelen eszébe jutott valami.

— Hová vezet ez? — kérdezte magában, miközben alig észrevehetőleg megrázkódott.

— A másik pillanatban azonban már újra mosolygott.

— Hova vezetne? . . . Hát lefelé . . .

Előre bökte a napernyőjét s óvatosan, lassan, mint a ki nagyon is tudja mit csinál, nyugodtan megindult a lépcsőfokon — lefelé.

Utottan gyújtottam cigarettre.

A fantom folytatta:

— Hallod-e, ebből lehetne ám kikanyarítani valamit. Irj pl. a lépcsőokról.

— Micsodáról?

— A lépcsőről. Vagy ha te nem tudsz, hát figyelj rám s én majd mesélek rólok neked valamit.

Nevetni próbáltam.

Különben, ha nem köll az a mese, hát maradj magadra?

Megbántam hebehurgyaságomat.

— Nő beszélj; hallgatlak.

Szippantottam a füstpapírból s a párnára könyökölve szememeit merően a lágra függesztettem.

Látod, gazdám, — kezdte az én sápadt mesemondóm, — az embereken mindig és mindenütt találni arisztokratikus hajlamokat. Mindenki szereti, ha különb a többinél, vagy legalább különbnek látszik. Innen van manapság is a mágns-családok elzárkozása a többi osztályoktól, e gentry szuverén lenézése a polgári elemmel szemben, az intelligens középosztály visszahúzódása a nyárspolgárok bársonymellényétől s a bourgeois döllye a tömeggel szemközt: és így tovább lefelé és fölfelé vegyest, viszont.

Házakat építettek maguknak, melyeken több az emelet mint a lakó s a földszinten lakni csak magánjellegetű házban elegáns. Ott is azonban lépcsők vezetnek az ajtóhoz, nehogy az uri fészek valamiképp egy nívón álljon a bérházak többi földszinti lakásaival. Sőt meg a legutolsó kis zugot is legalább egy küszöbnyi magasság emeli a tulajdonkép való anyaföld, vagyis inkább az utca színe fölé.

Ilyenek az emberek, mindenki magasabb akar lenni a másikkal, s csaknem megfélekedni látszanak róla, hogy mindenmagasságuk meg vannak a maga mélységei.

Ezt a magasságot pedig a mélységgel összeköti a lépcső.

Mert a lépcső, lett légyen az márványból avagy nyaktörő csigamódrá építve, minpenkép levezet a kapu alá, ki az utcára.

S az utcán van az élet; az élet a maga kayargó tarka, örök változatosságban. Ott minden ember siet, sűrög, hogy megkeresse, vagy a felebarátja elől elkerítse a kenyerét, a miből családját, vagy elfügönyözött fogataikkal berobognak, egyöntetű. Hiába, az utca nagy demokrata.

Némelykor ugyan esik az eső, sár van s az ember csatoka is lesz olykor, de ki tehet róla, ha az élet már ilyen: egy sárfolttal több, vagy kevesebb, tökéletesen egyre megy: s a folt mosható is ott legyünk, hol az egész világ nyüzsgő kedélyesen dörgölözve egyik a másikhoz, mivel hogy itt len ugyanis mindnyájan egyformák vagyunk és különbség mindössze annyi, hogy egyik kívül cifra és csupán belülről maszatos, a másik pediglen kívül is az. Ez utóbbi fajta egyébiránt már a pincékben lakik, s ünnep neki, ha a föld színére feljöhet . . .

Nos tehát, erre az utcára vágyik ki minden halandó; a ki nem kívánja, nyugodt lehet: odasodorja a mindennapi élet.

Mivel pedig az első vagy második emeletről hihetőleg igen kellemetlen volna az utcára csak amugy fejest leugrani, arra való a lépcső, hogy fokozatosan, a kivált előkelő házakban csaknem észrevétlenül lejtővel segítse a nyughatatlan vérű emberhát lefelé.

— Lám — folytatta barátságosan lobogva — a te hősnődél is ez az eset.

A grófné, vag nevezük nevén a gyereket: a Halmos bankárék Zelmája voltaképp már akkor rátette lábát az első lépcsőfokra, mikor férjhez ment ehhez a Bogárdyhoz.

Apja, az öreg Halmos, az eljegyzés előtt egy héttel így szólt hozzá:

— Zelma, légy eszedben: Bogárdy öreg ember ugyan, de ha hozzá méssz, egy csapásra grófné lesz belőled.

Rágyujtott egy előkelő szivardarabra betette a borostyán szipkájába s a plus karosszékéből fel kelye, egy kurta lépést tett feléje aztán megállt s egy jóízűt szippantva, józan szürke szemével hosszan a kedves gyermek finoman metszett, olajbarna arcába nézett.

— Mondsza hát, akarsz-e grófné lenni?

— Zelma pedig, a mint látta a kéklő füstkarikákat, parázs szemű szivart, a kiszítt borostyán szipkában a mit nem tudni, mi okból olyan igen hasonlatosnak talált most a járandóbeli grófjával, egyszerűen csak titokzatosan elmosolyodott és szelid hangon felelt:

— Akarok. Talán arra gondolt, hogy hiszen lehet a szivart még — szipkából is szívni.

A következő héten megtartották az eljegyzést.

Ez volt nála, látod, az első lépcsőfok lefelé.

A második talán az volt, mikor az új házaspár a városban sétálni ment valamerre s a méltóságos asszony, a nélkül, hogy tudná, ki jön a sarkukban, kellenél magasabbra huzta hátul a szoknyája rancát; a boldog férjnek, ki a baloldalán kaszált a kivásalt lábával, ezuttal természetesen legcsekélyebb mértékben sem volt alkalma rá, hogy a bokatanulmányozás művelzetéből a maga kétségtelenül jogos részét kivegye.

A harmadik fok, mit tudom én melyik volt. Talán ott kezdődött, mikor a grófné megismerkedett Tihaméryval, ezzel a merevképi, kenderszinű szalonbetyárral.

En csak egyszerű gyertya vagyok, de azt hiszem, hogy egy minden tekintetben kellemes modoru férfi, kinek a mellé tömeges párbajjegyzőkönyvei és gavallértímpei vannak, mindig ki lehet téve annak a kétes értékű szerencsének, hogy három asszony közül legalább kettő észreveszi.

Zelma magától érthetőleg a kettő közül való volt.

A fiu erősen csapta a szelet, s míg a férj a versenystállójával okoskodott odahaza nagyon közeledett valaki hozzá, hogy hogyan is mondjam — egy kissé kirugjon a hámból Elvégre csakugyan nem lehet az ember fából, még ha asszony is a neve s ha három, ugyszólván ostobamód szolid esztendőn keresztül ette is már a családi boldogság kenyérét, mert hiszen a kenyér jó, de néha egy kis nyalánság is elkel.

A Bogárdy Ármin felesége legalább így fogta fel a dolgot, mikor a tüzzel — a szivaréval — elsőben játszani kezdett.

— Kaviárgyűrű, — jegyezte meg egy ízben halkan a kenderszinű s ujjával az asszony arany jegygyűrűje felé bökött; behelzög hangon folytatta.

— De legyen meggyőződve róla, hogy nem általánosságban beszélék.

— A grófné közbevágott:

— Személyes kérdésben két szót Tihaméry.

Formás kezefejével a fiu felé legyintett olyanfélekepen, mint mikor a kisvárosi asszony azt akarja mondani: Maga hamis . . . Nevetett.

— Figyelmesztetem, hogy házszabályaink értelmében . . .

— Esküszöm, hogy a tárgynál maradok.

Csakugyan nem tért el a tárgytól, sőt a legnagyobb készséggel segítette Zelma asszonyt a lépcsőkön lefelé.

Az ugy találta, hogy igen udvarias ember és a lehető legnyugodtabb arccal szívében titkos dobogással engedte magát vezetni tőle.

Az utolsó foknál kissé megpihentek. Eddig csak apró csatározás volt, a mit játsztak, de most a döntő ütközet felé, nézve, rövid fegyverszünetre vágyott mind a kettő.

Egy szűkebb körű estély alkal-

mával aztán a rózsaszín szalonban egy kis asztalka mellé huzódva komolyan tárgyalni kezdtek

A másik sarokban három ur fesegett Hargittaynéval; a fiatal-ság odaát szivarozott és cognacot kóstolt, az öreg gróf pedig néhány sportsmannal eltűnt valamelyik szobába vitatkozni. Csak a törekeny éles hangjuk verődött át néha a társasághoz.

— Maga nagy műpártoló, — kezdte Tihaméry és várakozó tekintetet vetett az asszonyra.

— Mindent szeretek a mi szép — volt az egyszerű felelet Még a művészeket is . . .

— No lássa, van nekem otthon egy kis szobrom, valami görög istennő, gondolom Aphrodite, igazán nagyon szép munka, egy azonban hiányzik még a tökéletességéből.

— Micsoda?

— Hogy valaki megnézze és életet adjon neki a szeme pillantásával.

— S ki az a valaki?

Rövid gondlközás után mosolyogva toldta hozzá

— Jól van; holnap estefelé megnézem azt a micsodát az — öreggel.

Arra felé bicentett, a merről a férje beszéde hangzott.

Másnap aztán, a mint kezét a lépcső karfájára téve, lábával a lépcső szőnyegére billent hirtelen, mintha eszébe jutott volna valami.

Csak valami, mert hiszen mindössze a grófra gondolt, kit már egy félórával ezelőtt szerencsésen elexpediált a parkklubba . . .

Ez az ut volt, gazdám az utolsó lépcső, melyről a méltóságos asszonynak végre sikerült egyenest az utcára kijutni. A mi azonban nem jelenti azt, hogy utnak is az utolsó egyszersmind.

Mert hiszen a lépcső végre is arra való, hogy le-föl járjon rajta az ember. Le-föl, megint le és megint föl.

Láttatok-e?

Láttatok-e a hajnal hasadását,

Mikor az égbolt felleges, sötét?

Távol keletről sápadt fény szűrődik,

Nem birja le az éj árnyát, ködét.

Oly szomorú e hajnal ébredése,

Némán fogadja a dalos madár

S titokban lopva száll a szürke földre

A megszülemlett halvány napsugár.

Igy támad épen fájón, csendesen

A második, az újabb szerelem.

Az elsőnek még rád borul az árnya,

De fényét már a második kitarja.

Szíved még búval, könnyel van tele,

De új sugár lopódzott már bele.

S oly szomorú, oly fájó, oly csodás

Ez árny, e fény, e hajnalhasadás.

Páster Árpád.

Szaide.

— Keleti regé. —

Bódító rózsá, ambráifalt veszi körül,
bűbál madár szerelmet, keseregő dala
édes mámorába ringatja el lelkét a
szultán egyetlen igéző tündérének —
Szaide-nek.

Az ernyőként följe hajló rózságról
le-lelépi a rózsákat, a márványtoba do-
bálja, hol az aranyhalacska enyeleg-
nek vele s mikor ezt a játékot meg-
unja, levezi fehérselyem fátyolát, mely
a legszebb arcot takarja s nem törődve
a fátyol szent voltával, a tóba veti.
Neki ez ártatlan játék oly nagy örömet
szerez.

Hű kísérelője, az odalisk, a rózsá-
lugas árnyában szendereg, a kis pajkos
tündér legnagyobb öröme.

Mint a kalitból szabadult madár,
ugy ujong, örül s a rózsabokrok sűrű-
jében keres magának menedéket.

Szedi, tépi a rózsákat halomszámra.
Leül a puha pázsitra és koszorút fon
belőlük. Omló aranyhaját megigazítja
és a kész koszorúval önmagát avatja
fel a szépség királynéjává.

Körültre tekint és fölbred benne a női
hiúság, látni óhajtja, hogy illik neki
a koszoru. A márványtóhoz megy és
annak tükrében gyönyörködik magában
s a hogy szépségének öntudatára ébred,
édesen felkacag.

Elégülten, boldogan nézegeti magát
s szinte kedve támad a vízbe ugrani,
hogy visszatükröződő alakját átölelje.

Mindennek szem- és fültanuja egy
ifjú, ki egy bokor mögött vonta meg
magát. De a bódító látványra nem bir-
ván szívén uralkodni, kilép a bokor
mögül, a mit sem sejtő Szaidehez lo-
pózik, átöleli a liliumtermet és gyö-
nyörzomjasan egy végtelenség tetsző,
forró csókot nyom a lányka szüzi
ajkára.

Mindéz egy pillanat műve volt.

Szaide nyugot sikolt s az ijedség
miatt eszméletlenül hanyatlik a puha
fübe.

A sikoltásra az odalisk is felébred.
Oda rohan az alélt szultánához, zava-
rában lármat csap és „gyilkos“-t kiált.

A zajra összezúzódnak a szerail
őrei és a merénylő keresésére indulnak,
mialatt Szaide t halthalványan a szul-
táni palotába viszik.

Az öreg szultán fájdalommal zokogással
borul egyetlen leánya fölé s csókjával
árasztja el.

Az orvosok megnyugtatták a két-
ségbeesett szultánt, hogy komoly ve-
szélytől nincs mit tartani, nemsokára
magához fog térni a szép szultána.

Azalatt az örök, katonák összekutat-
ták a kert minden zegér-zugát és el-
foglák a rózsabokrok között el rejtett
ifjut.

A szultán elé vezették, hogy kérlel-
hetetlen szigorral mondja felette ki az
ítéletet.

A fiatal efendi minden ízében re-
meg, a mint a muzulmánok ura, a
szultán elő áll, látva annak szemében
a vadul kilövellő haragot. Halála biztos.

Két odalisk kíséretében a terembe
lép Szaide.

— Nézd meg leányom, ez volt-e a
vakmerő?

Szaide szemébe néz a szép ifjúnak.
Látja remegni a szép piros ajakot, mely
öt csókolás és kezét szívére szorítva
szólt:

— Atyám, nem ő az!

Vétség.

Ajkimra vig mosolyt hazudva,
Mint gyermek egy játszám veled.
Oly kinos, fárasztó e munka,
Mikor szívünk már érzi, tudja,
Hogy ifju többé nem lehet.

Hiába volt az ifjuságnak
Hazug zománca arcomon;
Te láttad, hogy lelkem kifáradt
S kegyetlenül szemembe vágtad,
Hogy megvéntültem már nagyon.

Szívet marcangoló keserv ez,
De fájóbb mindenek felett,
Hogy bár vétség ütött szívemhez,
Elélek addig míg ölelgetsz,
S míg elfelejtess engemet.

*Welsni bárd.***Jézuska.**

— Gyermek mese —

Irta: **Berthaler Elis.**

Télen a nappalok igen rövidek,
alig délutáni négy óra s már vilá-
gót kell gyújtani. Egy ily na-
pon a kis Mimi, jó meleg szobá-
ban ülve, arra kérte édes anyját,
meséljen neki valamit a kis Jé-
zusról.

A kandallóban pattogó tűz
lángja kedves fényvel világította
be a szobát. Mimike közelébe
huzta székét édes anyjához, s mert
egész nap jól viselte magát, —
édes anyja engedett kérésének s
így kezdte meséjét:

— Jézus — Isten fia — s még
mielőtt Isten teremtette volna a
világot, a kis Jézus már vele volt
és most is nála lakik az égben,
onnan gyönyörködik a jó gyerme-
kek játékában, — mert az ilyenek
nagyon szereti.

— Kedves mamám mi az a
világ?

— Világnak nevezik az eget, a
földet és mindent ami azon van.

— És mikor teremtette Isten
a világot?

— Bizony már régen — és pe-
dig a kis Jézus gyönyörűségére
teremtette Isten a világot, mert
Jézus nagyon jó volt, mindenben
engedelmeskedett Istennek és
ezért megakarta őt jutalmazni. Mi-
kor Isten valamit teremteni akart,
csak ennyit mondott: „Legyen!”
és azonnal lőn.

— Így teremtette a levegőt, a
világosságot, a sötétséget, az eget,
a földet és még sok mindent, a
mit körülünk látunk. De így elő-
állítani valamit csak Isten tud.
Isten mindent megtehet, mert Ő
„hatalmas.”

— Isten az ő szép és nagy
munkája közben is arra gondolt,
— hogy örül majd a kis Jézus,
ha olyasmint lát, mit eddig még
nem ösmert?

— Mikor Isten a világ terem-
tésével elkészült, mindent megmu-
tatott a jó kis Jézusnak, kinek igen
nagy volt öröme, mikor a fénylő
nap világánál megpillantotta a
földet, melyen fű, fa és virágok

diszlettek. A nagy tengerben és
folyóvizekben halak uszkáltak. A
földön kisebb és nagyobb állatok
csuszáltak és másztak. A levegőben
pedig bogárkák, pillangók és ma-
darak repkedtek — gyönyörű szí-
nezetű tollazattal, mely a napfényen
csak úgy ragyogott. A mely ma-
darak tollazata nem volt szép,
annak hangja volt gyönyörű. Egyik
fűtölt, másik dalolt, s örömlükben
csaknem az égig repültek, hogy
énekükkel megköszönjék életüket
a jó Istennek. A kis madár is
hálás!

— Amint a nappali fény el-
mult, sötétség szállott a földre és
következett az éjszaka — de ek-
kor megint a hold és ragyogó
csillagokban gyönyörködött Jézus.

— Isten a nappalt munkára, az
éjszakát pedig pihenésre rendelte
— azért van nappal világos, éj-
jel pedig sötét. — Legutoljára a
gyönyörű paradicsom, másképen
eden-kertet mutatta meg Isten
Jézusnak. Ez a kert a földnek
legszebb-helye volt. E kertben a
virágok szebben nyilottak, illatok
pompásabb volt. — A fákról
érett gyümölcs függött alá. A
madarak is itt daloltak a legsze-
ben, s a fák árnyékában Istennek
két legkedvesebb teremtménye,
Ádám és Éva — az első ember-
pár — gyönyörködött a kert szép-
ségében.

— Mily boldog volt Jézus —
mikor mindezt meglátta. De leg-
jobbban mégis az embernek örült,
ki hozzá és Istenhez volt hasonló.

— Isten az embernek okos lel-
ket is adott, hogy helyesen gon-
dolkozhassék és szabad akaratot,
hogy azt tehessen a mit akar. S
a földet és minden állatot neki
ajándékozta, hogy hasznára for-
dítsa. Isten nagyon szerette Ádám-
ot és Évát s mindezen ajándé-
kokért viszonzásul nem kívánt mást,
— csakhogy neki engedelmesked-
jenek.

— Míg első szülőink Isten ked-
vében jártak, addig boldogok vol-
tak. — De a mint az első enge-
detlenséget elkövették, Isten oly
büntetést mért rájuk, hogy a míg
éltek, mindig bántottak és szo-
morkodtak. Mikor pedig a para-
dicsomkertből is ki kellett menni-
ök, ahol oly jó dolgok volt, —
akkor Ádám is, Éva is — sirva
fakadt.

Isten „igazságos” — nem hagyja
a bűnt büntetés nélkül. De Isten
„igazságos” is — és sajnálta Ádám-
ot és Évát, hogy meg kellett
büntetni, s azért megígérte nekik,
hogy fog küldeni valaki, a ki
őket megszabadítja a büntől, mert
a bűn, vagyis az ő engedetlenségük
volt oka, hogy Isten megha-
ragudott rájuk és többé őt nem
láthatták és nem beszélhettek
vele. Isten előtt az „engedetlenség”
nagy bűn.

— Az angyalok is busultak az
égben Ádám és Éva vétke miatt,
de legjobban Jézus sajnálta őket.

— Idővel Ádámnak és Évának
gyermekük születtek és lassan
ugy elszaporodtak az emberek a
földön, hogy egy városban és or-
szágban már el sem férték.

— Csakhogy minél jobban el-
szaporodtak az emberek, — annál
rosszabbak is lettek. Isten minden
gonosszágukat látta és tudta.
Ézért így szólt Jézus: „Az em-
berek oly rosszak, hogy romlott-
ságukért csak büntetést érdemel-
nének, — de én nem gyönyörkö-
döm szenvedésükben — ezért té-
ged küldelek hozzájuk, ki mindig
engedelmes jó fiam voltál, menj
és tanisd meg őket, hogy kell élni-
ök, hogy gonosszágukért meg-
bocsássák nekik.”

— Jézus ekkor leszállt a földre
Józsefhez és Máriához, mert ezek
voltak az ő földi szülei — és nekik
is épp oly jó és engedelmes
gyermekük volt, mint Istennek az
égben.

— Jézus születése örömmün-
nep volt, s ennek emlékére tartjuk a
karácsony-ünnepet. Jézus nagyon
szerette a kis gyermekeket, azért
küld nekik még most is minden
karácsonykor ajándékot.

Eddig tartott az éves mama me-
séje. Mimike megköszönte és azt
mondta: Most már nem fogja el-
felejteni, hogy „ki volt Jézus.” —
És jó gyermek lesz, hogy őt is
szeresse!

Mindenik rózsának . . .

Mindenik rózsának sorsa — elhervadni,
Örök viruló arcod sem lehet;
De az én szívemben így marad bevésve
Kis mosolygó ajkad, két nagy éjszemed.

Évekóta sora tüntén, életünk alkonyán is
Ébenhájad ha ezüst dér lepi el,
S egymásra borulva visszaálmodozzuk
Az elmúlt világot tündérkertivel. —

Az én ajkamról egy sóhaj se legyen
A multért, a mely örökre elveszett;
Hiszen örökifjan őriztem szívemben
Kis mosolygó ajkad, két nagy éjszemed.

*Mearthin.***Ne nézz reám . . .**

Ne néz reám, oly kérdőn, bánatosan;
Sötét észmedbe annyi bú, panasz van;
Igy néztem én is, ily epedve, vágya,
Abban borul el úgy szemem világa,
Hogy számodra csak könnye van csupán
Ne nézz reám.

Ne szólj hozzám, oly szeliden, oly
[szépen];
Hisz, minden szavad nem csak hal-
[lom, értem];
De rá a választ, visszhangot szívemből
Sok elnyomott szó, sóhaj eltemetve;
Hiába minden; többé nem felel —
Hallgass csak el!

Hallgass csak el. És keres más, jobb
[szívet];
Az enyém ugyanis, mit érne már nekied;
A tied oly édes, érző, oly meleg,
Enyém oly merev, halott, jéghideg,
Hisz annyi lány van még a földszínen
Miért hat csak én?

Horváth Böske.

APRÓ REGÉNYEK.

MARGIT.

Mac Laren után angolból

A „Felsőmagyarországi Hírlap” számára fordította: *Rohoska József.* 3)

— Másnap reggel az ebédlő asztalán egy levél várt Brooke kisasszonyra. Gyámja, Haldane tudatta vele, hogy valamelyik délutáni vonattal megérkezik s itt tölti a vasárnapot. Búcsón és Búcsónné az ördögbe kívánták ezt a látogatást, mint a milyen az én számitasom s az övék is — hajótörést szenvedhet. A mi engem illet, én nem szóltam egy szót sem; de erre az újdonságra dühös féltékenység vett rajtam erőt. Volt azonban a megérkezésig még elég idő, mi alatt teljesen lehidegadtam s neki bátorodtam. Egy sétat tettünk ketten t. i. Margit és én — a gazdaságnak egy kellemes tisztán, mely csakugy sárgállott a mezei virágokról. Szedtünk egy csomót ezekből a virágokból s aztán leültrünk egy kidölt fára és csevegtünk. Csevegtünk oly kellemesen és oly bizalmasan, hogy egy cseppet sem voltam meglepetve, mikor Margit egyszer csak így szolt:

— Ugy-e milyen furcsa, hogy még csak tegnap este óta ismerjük egymást s már is így beszélgettünk? De igazán olyan kedves dolog, ha talál az ember valakit, a ki iránt bizalmat érez. (Igazán nagy megerőltetésembe került visszattóztatni magamat, hogy legalább egy kicsit mag ne simogassam azt a cseresznyű zsakettet). Tudja-e, mikor meghallottam, hogy jönni fog, úgy meg ijedtem! Azt hittem, hogy maga olyan borzasztó tudós és okos ember.

— Nos nem vagyok az ugy-e? — mondtam,

— Oh igen! felele olyan aranyos mosolylyal, a miért szerettem volna megölelni — de én nem félek magától.

Igy még bizalmasabbá válhatott volna beszélgetésünk, azt mondani sem kell, de akkor a pillanathon megszólalt egy hang hátunk mögött.

— Kisasszony, kisasszony! Megérkezett az ismerőse! — s mi sietve visszatértünk a házhoz.

(Folytatása következik)

Piaci árak.

Az 1898. évi december hó 16-án tartott heti vásárról.

Buza . . .	9:20 — 9:00.	Faszén 3:00 — 2:40
Rozs . . .	7:50 — 7:40	Közén (barna) 1:00.
Árpa . . .	6:50 — 6:00.	Marhahús 0:52 — 0:48.
Zab . . .	5:40 — 5:00.	Zsir . . . 80:00 — 78:00.
Tengeri .	5:80 — 4:80.	Só . . . 12:00 — 11:00.
Széna . .	2:50 — 2:00.	Közösleges
Szalma .	1:00 — 0:90.	bor 22:00 — 24:00.
Bab . . .	7:50 — 5:50.	Szesz 56:00 — 57:00.
Borsó . .	18:00 — 16:00	Tüzifa 12:00 — 11:00.

A szerkesztőség üzenete:

Munkatársainknak boldog ünnepeket kívánunk.

Magda. Bocsánat az elkéreteltéért.

M. E. Epeel. Köszönjük. Szives érdeklődése nagy örömet okozott az egész szerkesztőségben.

Go. Austro-Hungarian Consulate — Philadelphia. Az összes lapokat és a kért nyugtát megküldte a kiadóhivatal. Örövendünk, hogy Amerikába kikerült honfiaink és megyeink érdeklődnek lapunk iránt.

Kiadó: LANDESZMANN MIKSA.

Fontos!! Fontos!!

Első Zemplénmegyei Mosó- és Tisztító-Intézet.

Tisztelettel ajánlom a n. é. közönségnek Sátoralja-Ujhelyben, Wekerle-tér 502. szám alatt lévő és a legjobb hírnévnek örvendő

Mosó- és Tisztító-Intézetemet,

mely a legkényesebb igényeknek is a legpontosabban megfelel. Mindennemű fehérneműek, ugymint:

férfiingek, gallérok, kézeloők stb.

a legújabb bécsi módszer szerint a legnagyobb elővigyázattal mosatnak és vasaltatnak.

Intézetemben **férfi öltönyök, felöltők, női szövetrohák, egyenruhák, czérna-, és bőrkeztyűk**, mindenféle selymek, a legrövidebb idő alatt a legutánsabban tisztítatnak.

Legyen a ruhanemű bármely zsiradékkal vagy más hasonló szerrel bepiszkolva, intézetemben **csaknem egészen újjá alakítatnak át.**

Mosott ingek, gallérok és kézeloők vasalását és fényesítését mindenkor elvállalom.

Kiváló tisztelettel

STEIDL MÁRIA.

VIDÉKI MEGRENDELÉSEK pontosan teljesítettek.

A magyar kölcsonös állatbiztosítási társaság

működését megkezdte s ajánlatokat állatbiztosításra

lovak és szarvas-marhákra elfogad.

Bővebb felvilágosítást nyujt: a magyar kölcsonös állatbiztosító társaság Zemplénmegyei vezérképviselősége

Sátoralja-Ujhelyben:

SCHWARCZ LAJOS

Felső-Zsolyomka, Csehy Péter ur házába n

Klein Géza

füszere - és vegyeskereskedése,

bel- s külföldi rum-, tea- s cognac, nagy-sárosi múmalmi liszt-raktár

SÁTORALJA-UJHELY

Ajánl szobafűtésre kiválóan alkalmas szagtalan

szalon kőszenet

házhöz szállítva métermázsánként 1 fnt 10 kr-ért, nagyobb mennyiség vételénél árengedmény.

Valódi gyöngyösi fehér új bor literje 26 kr.

Valódi Ó ezankó bor fehér literje 32 kr.

Valódi egri vörös literje 36—40 krajcárig.

Amerikai szalon petroleum!

2—? 45.

Schön Sándor
átoralja-Ujhely. (Wekerle-tér)

Ajánlja a legkényesebb igényeknek is megfelelő, modern izléssel újonnan berendezett

temetkezési vállalatát

mindennemű éroz- és fakoporsókban, selyem-, atlasz- és tulle szemfedőkben, valamint dús választéku raktárát gyászruha kolmékben, az általánosan ismert előnyös és jutányos árakban. — Női és férfi gyászruhák mérték szerint hat óra alatt elkészíttetnek,

Elvállal teljes temetkezések rendezését osztályok szerint előnyös árakon.

H i r d e t é s e k
a legolcsóbb árban közöltek.

**Richter-féle Horgony-Pain-Expeller
Liniment. Capsici comp.**

Ezen hírneves háziorvosi ellentálat az idő megpróbáltatásának, mert már több mint 30 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzseléként alkalmaztatik köszvénynek, csúsznál, tagszaggatásnál és meghűléseknél és az orvosok által bedörzselésekre is mindig gyakrabban rendeltek. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakorta Horgony-Liniment elnevezés alatt, nem ritkas szer, hanem igazi népszerű házi-szer, melynek egy háztartásban sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegekenként árban majdnem minden gyógyszertárban késleltetve van: főfaktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten. Bevásárlás alkalmával igen óvatossá legyünk, mert több kisebbbértékű utánzat van forgalomban. Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveget „Horgony” védjegy és Richter czéggeljelzés nélkül mint nem valódit utasítsa vissza.
RICHTER F. AD. és társa, cs. és kir. udvari szállitók, RUDOLSTADT.

**Valódi EGYPTOMI
SZIVARKAHÜVELYT
„NILL”**

mely a dohányzás
:latt nem lesz
SEM ZSIROS SEM FEKETE
kapható: LANDESMANN MIHÁSA és TÁRSA
könyv-, papir- és írószerekeskedésén
SATORALJA-ÚJHELY. 3-12 41

Legszebb és legdíszesebb kiállítású torták,
benbenidretek és cukorvirágok.

Szakácsy Károly

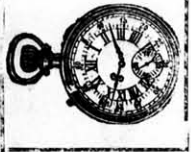
czukrásszatában
SATORALJA-ÚJHELY
(Főter.)

A legszebb karácsonyi és újévi
ajándékok olcsón kaphatók.

Kínós liquorok és cognacok raklára.
10 cs.lájból egy tunonc fűvételik.

Karácsonyi és újévi ajándékok alkalmas tárgyak!

JAVÍTÁSOKAT DOLGOSOK ÉS ZAVAROSOK JÓLLÁSÁRA ÉS PÉRIÉLT A LEGTANTÁRSÁGUNK ÉSZKÖZLÖK.

— Szervusz! Hol voltál
Pattkám?
— Az órámát javítottam
és végre sikerült azt pontosan,
úgy megcsináltatnom

Horgony Windis-Gyrtz állandó órása!

Zemplényi Sándor
órásnál

hogy az most már hífogástalanul jár és így st. bárkinek a leg-
melegebben ajánlom.

Érdekléssel tudom, hogy órákészkert van új letűben,
a legcsodabívalt és legolb gyártmányú arany-, ezüst-, faga-,
fá- és óbrasztó-órákból bünálatos nagy választék van, úgy hogy
az bármely órásnál órásnálzettel vetekedik.

Zemplényi Sándor, órás Sátoralja-Ujhely
Rákóczy utca (kis piac) Roth Bernáth házában
7-8 14

Eszerek legolcsobb bevásárlási forrása!

Lejünk!
MÜLLER-
féle
ANDRÉEN
TÉNTA-
val.
6-30 2.

Küttőg sütőpor
körülbelül
40-50 deka
búza lisztből

5 kgr.

„STELLA”
SÜTŐPOR JÓBB
minden BECÉSI gyártmánynál!
Kapható minden jóbb üzletben.

2 dekagramm.

Nagy Képes Világtörténet

Képes diszmű a művelt közönség számára.
ÁLDÁSSY ANTAL, BOROVSKY SAMU, FOGARASSY ALBERT, GERÉB JÓZSEF,
GOLDZIERH IGNÁZ, GYOMLAY GYULA, MIKA SÁNDOR

MAR CZALI HENRIK

Mintegy 2500 szövegképpel, 500 műmelléklettel, 60 színes műlappal
50 történelmi térképpel, 8500 szövegoldallal.

Nagy Képes Világtörténet célja.

Jelen munkával az első nagy világtörténelmi mű jelenik meg magyar nyelven.
Tervében, céljában, eszközeiben, alakjában és terjedelmében egyaránt nagy és je-
lentős ez a vállalkozás.
A magyar tudomány nyújtja a magyar közönségnek az élet könyvét, a világtörténetet.
Nemzeti művelődésünkre nézve fontos mozzanat ez.
Egy régi hiány pótlása, egy régi szükség kielégítése, egy régi kötelesség teljesítése.

Nagy Képes Világtörténet illusztrációi.

A Nagy Képes Világtörténet összes illusztrációi kizárólag egykoru vagy korho ábrázola-
tok lesznek. Képes mellékletei, történelmi térképei, a szöveg közé nyomott rajzokkal és
írásmásolatokkal a Világtörténet egy olyan kicsinyített történelmi muzeumot nyújtanak az előfizető-
nek, a minót a maga világában lehetetlen beszerezni. Ezek a nagy európai muzeumokból,
családi és nyilvános könyvtárakból és levéltárakból, építészeti műremekről egybegyűjtött s a
legnagyobb műszaki tökéletességgel reprodukált illusztrációk rendkívül emelik a mű becsét,
az egésznek művészi értékét adnak.

Ez a tizenkét kötet a legfényesebb magyar könyvek közé tartozik.
Ez a tizenkét hatalmas könyv arra való, hogy nemzetünk minden műveltjének tanítója
barátja, tanácsadója, minden úri háznak ékessége legyen.
A mű kiadására egyesült két könyvkiadó intézet bizalommal ajánlja, tehát nagy,
magyar vállalatát a nagy magyar köszönségnek.

Franklin Társulat
magyar irodalmi intézet és könyvnyomda.

Révai Testvérek
Irodalmi intézet és könyvnyomda.

Megjelenik tíz kötetben
famentos, tehát soha meg
nem sárguló papíron.
Egy-egy kötet ára
rendkívül díszes félbür-
kötésben, bőrháttal és
vászonháttal
8 frt.
Minden négy kötetben egy-egy
kötet jelenik meg.

**Megjelenik füzetes
kiadásban is**
240 füzetben.
Több füzet semmikép sem lesz.
Hetenkint egy füzet fog
közrebocsáttatni.
Egy-egy füzet ára
30 kr.
A füzetes kiadásban díszes be-
kötési táblák szállítanak.

Nagy Képes Világtörténet megszerezhető:

- a) Füzetes kiadásban hetenkint 30 kros füzetekben minden rendes hazai könyvtárunknál.
- b) Kötetes kiadásban 12 kötetben, 8 frt/ával
 - a) kötetenkinti utánvétellel bérmentve,
 - b) havi 1 frt 50 kros részletfizetéssel.

A rendelések a helyi könyvtárosokhoz vagy postált kiadókhoz intézendők.

Tájékoztató képes prospektust
vagy
mutatványfüzetet
ingyen és bérmentve
kald a mű kiadóhivatala
Budapest, VIII., Ölköi-ut 18. szám.

Előfizető gyűjtők szíveskedjenek a kiadóhivatalhoz fordulni.

☛ Könyv-, papir- író- és rajzszerkereskedés. ☚

LANDESMANN MIKSA ÉS TÁRSA

könyv-, papir-, író- és rajzszerkereskedésében

SÁTORALJA-UJHELY.

Kaphatók a legszebb és legkedvesebb, gyönyörű kivitelű, nagyválasztéku

karácsonyi ajándékok

legújabb képeskönyvek, ifjusági iratok, emlékkönyvek, dísz festékdobozok, íróeszközök és téntatartók, imakönyvek, képalbumok.

Levélpapírok nagy választékban, remek kiállítású, meglepő szép diszdozókban stb.

Karácsonyfa-diszítések
gyönyörű kivitelben! dúsz választékban!

lametta, angyalhaj, viasz-angyal, bonbonier, láncok, lampionok, üvegdísz, csillagok, viaszgyertyák a legjutányosabb árak mellett kaphatók.

LANDESMANN MIKSA ÉS TÁRSA

két gyorsajtóval, különféle segédgépekkel s a legdivatosabb betűfajokkal, a kor igényeinek megfelelően berendezett

KÖNYVNYOMDÁJA

WEKERLE-TÉR SÁTORALJA-UJHELY DR. SCHÖN HÁZ

ajánlkozik mindennemű **könyvnyomdai munkának**, u. m.: hírlapok, folyóiratok, könyvek, röpiratok, diszművek, szinlapok, takarékpénztári évi zárszámadások, tanodai jelentések, árjegyzékek, számlák, bárcakönyvek perforírozva (lyukasztva), levélpapírok és levélborítékok, eljegyzési, lakodami és táncvigalmi meghívók, táncrendek, gyászjelentések, körlevelek, táblázatok, falragaszok stb. stb.,

iszléses, hibátlan, gyors, pontos és jutányos árban

kivánatra több színben való elkészítésére.

Nagy raktár mindenféle községi, körjegyzői, ügyvédi, kereskedői, egyházi és iskolai

☛ **NYOMTATVÁNYOKBÓL,** ☚
melyek itt olcsóbban kaphatók, mint bárhol.

Előfizetésre és hirdetések közlésére a legalkalmasabb és legolcsóbb lap a

„**FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP**”

5 vármegye független polgárainak legelterjedtebb lapja. Megjelen hetenkint kétszer.

Előfizetési ára: Egy évre 5 irt Félévre 2 irt 50 kr. Negyedévre 1 irt 25 kr. Hirdetések jutányos árban közöltetnek.

Mindennemű nyomtatványhoz szükséges papirokból nagy raktár tartatik.

Névjegyek csinos kivitelben, legnagyobb választékban.

Névjegyek csinos kivitelben, legnagyobb választékban.

Landesmann Samu szijgyártó és nyerges

SÁTORALJA-UJHELY. Rakóczy-utca. (Kis-piacz.)

Javításokat jutányos árban kifogástalanul eszközöl.

Dísz- és ígás-lószerszámok, különleges ostorok, ostoronyelekből nagy raktár. — Lovak ápolásához szükségeltető mindenféle különlegessége és eszközök. Legfinomabb bőrszrok, kenőcsök, szappanok, lakkok. — Vadászati eszközök nagy választékban.

Sérvkötőkben nagy rakátr.

Karácsonyi és ujévi
ajándécul kiválóan alkalmas
ILLATSZER-DOBOZOK

legfinomabb illatszerekkel töltve,

parfümök, szappanok stb.
kaphatók,

vagy postán megrendelhetők

WIDDER GYULA

gyógyszertárában, S.-A.-Ujhelyben.

1—3

Legolcsóbb bevásárlási forrás!

özv. Rózsásy Lajosné

SÁTORALJA-UJHELY.

A „Vadász-kürt” (Bock) szálloda alatt.

Ajánlja

valódi Karlsbadi **cipő-raktárát**
férfi-, női- és gyermek

és ugyszintén nagy választék a legjobb minőségű

valódi halina- és bőr-

CSIZMÁK

ban, a legolcsóbb áron.

6—6 24.

Legolcsóbb bevásárlási forrás!

Legjobb, legalkalmasabb karácsonyi és ujévi ajándékok

China-ezüst

tárgyakban, meglepő szép kivitelben különféle zenélő szerkezettel ellátva, ajánlj:

WELTMANN J., óras- és ékszerész

SÁTORALJA-UJHELY

Rakóczy-utca (Kis-piac) 711. szám alatt, a gyártalepi korosna mellett.

Gőzerőre berendezve | Gépjavító-műhely | Gőzerőre berendezve

FŐZŐ ÉS ZSELINSZKY
SÁTORALJA-UJHELY

ÉPÜLET- és MŰLAKATOSOK.

Van szerencsénk a n. é. közönség s-ives figyelmét felhívni az általunk Sátoralja-Ujhelyben (Rakóczy-utca), a régi nagyvendégfogadó állásának a helyén létesített, egy a mai kor igényeinek és a legfokozottabb kívánalmaknak megfelelő, nagyobb-szabású, gőzerőre berendezett

Gépjavító-műhelyünkre.

Felszereltük azt a legjobb és legújabb segédesszközökkel és segédgépekkel. Továbbá a mennyiben szakképzettségünket és e téreni tapasztalatainkat és jártasságunkat Budapest nagyobb és jobb gyártalepein szereztük, nyugodtan és biztosan bízhatják munkálataikat reánk. — Vállalkozunk: cséplő-gépek, malom berendezések, olajtö-malmok, kút-szivattyúk és mindenféle épület- és műlakatos-munkák, jutányos árban, pontosan és kifogástalan kiállításban való elkészítésére.

Hogy gyorsaság tekintetében is megfelelhessünk, segédgépünket **gőzerővel** hajtjuk.

Vidéki megrendeléseket gyorsan és pontosan teljesítünk.

Költségvetésekkel és részletes tervezetekkel kívánatra készséggel szolgálunk.

Mély tisztelettel **Fősző és Zselinszky okl. gépészek**

6—6 24.

WEISZ EMIL

óras, ékszerész és szemüveg-raktára

SÁTORALJA-UJHELY. (Főter.)

Ajánlja a legnagyobb választékú dusan felszerelt raktárt
arany-, ezüst-, salon-inga-,
ébresztő- és Schwarzwaldi óráit.

Legnagyobb raktár
ÉKSZEREK-
ben a legolcsóbb áron.

Régi órák újakkal becsereztetnek.
Régi ékszerek a napi áron megvételnek
Órajavítások pontosan, jól, jótállás mellett,
jutányos árban elkészítettik.

5—6 24.

KORNSTEIN IGNACZ czég S.-A.-UJHELY.

Ajánlja

karácsonyi és ujévi ajándékok

beszerzésére alkalmas dusan felszerelt bronzáru raktárát.

A temesvári „Első magyar pénzszekrénygyár részv. társaság legjobbnak elsmert **TÜZMENTES PÉNZSZEKRENY** gyártmányainak állandó mintaraktára.

MIndennemü **gazdasági gépek, varró-gépek, vasbutor, műszaki szerszámok, oliv-, repce-, eredeti „Mantacheff” orosz süritett stb Olajak** nagy raktára.

Ajánlok továbbá: használt, de teljesen kijavított **LOKOMOBILOKAT, egy HENCZEFŐZÖT** s egy jó karban levő **KAZÁNT.**

A FELSŐMAGYARORSZAGI HIRLAP

KARÁCSONYI MELLÉKLETE.

Tenger és szerelem. *)

Írta: *Mesei Ernő.*

I.

„Lám, mit vesztettél a merész álmon? Magasba szálltál Ikáros szárnyon, S naptól perzselten a mélybe hulltál Nagy tengernek sós vizébe fültál.»

Ügy van! Napfényes eszményt kerestem, S égve az élet vizébe estem. De jó most a hús habban lehülni Félíg úszni rajt, s félíg repülni.

II.

Merre a cél? Csak előre! Megszállt nyugodt bizalom. Ráhajlom az evezőre, S át látgy habon, viharon.

A távol köd vajjon cél-e? Mit kértem nagy tengeren! Habról habra, percznek élve, Így ringat a végtelen.

Két eldobott virág.

Írta: *Pekár Gyula.*

Még égett a csók sajtó ajkain; mi történt? — hogy történt? Anyja a többi tisztól búcsúzott a verenda lépcsőjén, de az a sőtét bluzos karcsú alak még mindig mellette állott a vadszőlő árnyában. Már nem beszéltek, — nem is néztek egymásra, — csak behunyt szemmel álmodtak az örök boldogságról... Kézét fogta. — »Egy virágot?...« Tán nem is mondta, de a leány ösztönszerűleg melléhez kapott. Letépte onnan a rózsza bimbót, de a virág nem volt tűzve, csak nehezen engedett, mintha beljebb — szívében gyökeredzett volna bele; — úgy érezte, mintha azt is kitépte volna vele együtt... És mikor a karcsú bluz váll-dragonerjébe beletűzte, — már tán nem is volt mi dobbanjon keblében... De elszédült e bübajos közelségtől: forgószél ragadta meg — két ölelő kar, száját pedig valami izzó bélyeg égette össze, melynek édes — kínos fájdalma zsibbasztóan sajgott, — vonaglott végig egész testén. Vére tornyosodó hullámokban csapott fel szelid kék szemébe, ábrándos szép szöke fejébe. Az első csók, — az első csók, édes jó Istenem?

Aztán mint egy sziven sebzett gazella összerendezt s ész nélkül rohant be a kastélyba, — be-be szobájába, — aztán ki kis balkonjára, hol alélten rogyott hintaszékébe. A faluba, lakásukra térő huszártisztek kacagó kardcsörgése hosszan, melán hangzott el a holdvilágos park árnyában...

Még égett a csók sajtó ajkain; mi történt? hogy történt? nem tudta, — csak azt, hogy az a rejtelmés, szinte télelmes, fantasztikus függöny, melynél idáig féllélek gondolatai mindig megakadtak, — most egyszerre félrelébbent-előtte s ő remegve lépett

át egy csodás új világba, — a szerelem birodalmába...

*

S ott feküdt kis balkonján, hintaszékében mozdulatlanul, szinte élettelenül; úgy örült, hogy senki se törődik vele, senki se néz utána... egyedül akart lenni kettesben új barátjával: szerelemmel. Vajjon ez is olyan hamis-e, mint a többi barát? Nem tudta, de ismét eszébe jutott valami, tán ép a csók, — egy gyöngét sikoltott s aztán nehezen, — görcsösen rázkódott össze a kéj emlékeitől...

Majd kissé megnyugodott, s ártatlan szelid kék szemével körül nézett. A hold magasan járt a tájon, s szinte kékes árnyékaival búbajosan misztifikálta a romantikus parkot és az ódon-szerű falusi kastélyt. Eszébe jutott, hogy az operában Pesten látott ily díszletet Romeo és Julia előadásán... Romeo gondolatára ismét összerendezt. »Eta! Eta!« hangzék e percben valami távoli szobából. »Alsól?« Eta alig ismert rá... Nem ismert ő rá semmire se, minden új volt neki, — mintha most nyitotta volna ki a szemét először.

De hogy is történhetett mindez, így egyszerre egy délután s egy este alatt? Lassankint hézagosan állította össze emlékeinek foszlányait, melyeket annak az izzó csóknak a szerelemtüze összerendezt. Délután négy óraker még ott ült a balkonon s szeméi hosszasan, valami méla vágygallyal — de nyugodtan, szinte lemondólag pihentek meg a láthatáron. Lelke oly nyugodt, tiszta volt, mint az a kék agasztusi ég, — legfeljebb csak kicsit szomorúnak érezte magát, mert eszébe jutott, hogy már két hónapja elmúlt tizenhat éves... Magában zárkózott, álmodozó leány létere már oly régóta várt valamit, a mi nem jött el, hogy most már, tán ép e napon, — le is mondott róla örökre. Közben lájdalmas mosollyal olvasgatta a dandy-vértanu »Anyégin« históriáját... pár helyen elmosolyodott; mikor ő még hitt az ilyenekben! S ártatlan kék lelkületét valami csodálatos szerelmi askézis töltötte el. Szinte kéjelgett a lemondás gyönyöreibe... Elhatározta, ír egy barátjának legyeken együtt apácák... Igen, apáca leszek, mondá magának hangosan, s oly büszké volt, mikor ezt a szót kimondta.

Azonban ép e percben kardcsörgés és zaj hallatszott belülről. De Eta meg se mozdult. Hallá, hogy jönnek fel: magyar hangok, német »Cavlerie«-bókok, sarkantüycsengés és kacagás a lépcsőn, — ülnek le a szalonban — iszszak teájukat... Mit érdekelte már mindez őt? Nyugodtan belékövesedett tizenhat éves askézisébe ült továbbra is balkonján.

Isten hozzád ifjuság! susogá párszor pathetikusan.

Egyszerre sürgés, forgás hallatszik — egy csengő fiatal huszárhatalnag felel: »Na, ich werd das Fräulein schon suchen.« s indul a szobákon át a balkon felé, »Eta! Eta! hol vagy?« hallatszik a mama hangja utána. Eta csak nyugodtan maradt továbbra is. Lélekzetét visszatartá — valami csodás tanatizmussal merevedett bele mozdulatlanságába, »Eta nagysám!« — közelkedik a szép fiatal hang, »hol van?« Egyszerre aztán kitoppant a hang a balkonra...

E toppanástól fogva azonban inogni kedének az Eta emlékei. A vér mintegy örvényben kezdett viharzani egész testében, — csak homályosan emlékezett vissza, hogy a karcsú, ragyogó, pengő sarkantüys jelenség bemutatkozott s bókokkal kevert kacajok egész illatával árasztotta el... Aztán bementek a szalonba... Egy idősebb kapitány, valami lengyel, Nowgorodszky beszélt az anyjával, — aztán volt még ott három más tiszt. De az övé — vagyis javítá ki magának, az a ki érte jött, volt a legszebb, — magas, elegáns... És beszéinek eleinte mindnyájan vele, — később aztán már csak az övé hadnagya foglalkozott vele. Fél óra múlva Eta úgy érezte magát, mintha — be volna csipve pedig hisz semmit se itak, csak teát. Mintegy álomban ült le a zongorához, mellette az a magas, szép alak csengő arany-baritonban intonált egy Tosti-dalt. Azok a higgadt, »lúcida intervallák«, melyekben a végtelékig felszűrt lelki erővel gondolt vissza apáca fogadalmára, mindinkább ritkultak, — mult életének emléke mintha eszeveszett sebességgel távolodott volna tőle... Igazán nem tudta mi történik vele... Pár tóurt táncoltak is... aztán fotográfiaikat néztek együtt... aztán... aztán csak annyit érzett, hogy a pörge kis bajusz mosolya és az a két sötét szem egész — egész lelke mélyére hatol... aztán...

Eta behunyt a szemét. Emlékei mint egy végzetes görgeteg omlottak le lelkébe. Omlottak visszatart-hatatlanul, — a szerelem sodorta őt magával... Lihegve, fuldokolva gondolta át sorban az est egyes mozzanatait egész a csókiig... Ott aztán felsikoltott, úgy, mint az elébb — s ismét oly nehezen — görcsösen — zogogva rázkódott össze a kéj emlékeitől... Szerelmes vagyok! kiáltá rajongó örömmel.

Eta felnézett. A hold már le-hanyatlott az égen s meleg álmos fénye fáradtan, mint egy alvó sapádt kéz pihent az elszunyadt tájon. Felsőhajtott: oly édesen — kínosan — kéjesen — fáradt volt... félre hajtotta ábrándos szöke fejét, — jött még: egy gyöngye pillanat... még egyszer

összerázkódott a csók emlékére s aztán elaludt.

... És álmodott szépet, aranyosat — olyat, a milyet csak tizenhat éves szöke szerelmes leányok álmodhatnak. — Ő jött el érte: lábujhegyen lebbent a balkonra, — letérdelt melléje, — karjaival át — átölelte és megcsókolta hosszasan, édesen... Szegény leány, csak sapádt holdvilág látta, mily paradicsom mosolyodott el a csókra. Aztán karon fogta férje őt s elindultak hosszú útra, — tán az élet útjára... Gyönyörű tavaszias, virányos mező terült el előttük, melyen aranyos napfény ragyogott. Körülöttük szelid margueriték, szenvedélyes pipacsok és hű ibolyák virítottak... Az ég kék vala: fényes az örök szerelem boldog derűjétől. — És ők e szép mezőn egymás szemébe tekintve boldogan mentek előre...

*

Egyszerre felébredt Trombitáltak. Felugrott: most jutott csak eszébe, hogy egész éjjel nem feküdt le. Az égen halványan pirkadt a hajnal s a hűvös levegőben távolról a tovább rukkoló század patkó s fegyver zaja hallatszott. A balkonról jól lehetett látni, hogy a század távolabbi országhútra tért, — a tiszték azonban úgy látszik közelebbi utas választva a park alatt akartak átvágni. Csakugyan már hallatszott is a Nowgorodszky kapitány életirakcsó hangja. Az aznapi manővert beszéltek meg...

Eta felugrott, nesztelenül szaladt át a házban, le a parkba; — szivdobogva, boldogan futott a sűrű cserjékkel szegélyezett rácsozatig s ott elbujt. Ah, jó Isten olyan jó: megengedi, hogy meglássa őt, még egyszer, mielőtt elmenne, hogy örökre visszatérjen... A tiszték ép akkor értek oda. Közönyösen vitatkoztak a partrul-lok felett.

— Te, Taszi, mondá a kapitány, te fogod a másik partrullt vezetni

Ő unoton vette ki térképét s bontá szét... A kantárszárt eleresztve, nyugodtan léptetett el a rácsozat mellett. Még csak föl se pillantott a kastélyra.

A leány szive kétségbeesetten kezdett dobogni.

— Verstanden, Taszi? — mondá a kapitány vigan. Be kilum-poltan nézesz ki. Sokat itatok az éjjel Doránál, mi?

Taszi fáradtan mosolygott.

— Csak aztán húzd ki magad, ha a corpscommandánsnak jelentesz Micsoda szemét van a dragoneredre akasztva?

Taszi hanyagul pillantott a vállára.

Szegény Eta a rácsozathoz támaszkodott, hogy el ne düljön.

— Valami virág — weiss der Teufel, — mormogá ő, s egy hanyag mozdulattal, mint a hogy

(*) Egy torjelmes, eddig közsz nem tett verszekiustól)